

Lord

genaamd
De groote

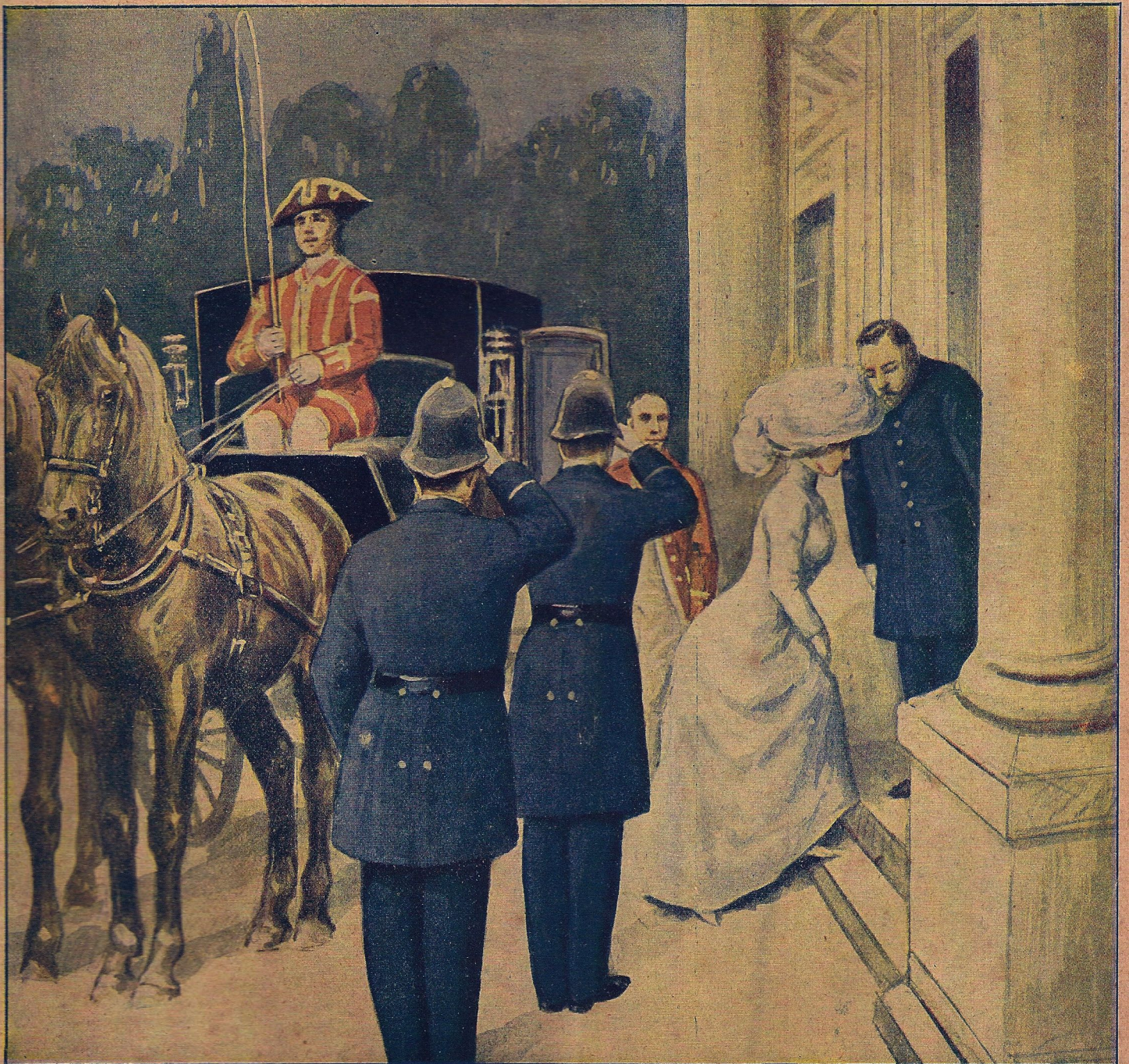
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 106

De valsche hofdame.

10 Cents
België 25 Centimes

Politie-inspecteur Baxter maakte een diepe buiging, terwijl de dame voorbij ruischte.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, HEERENGRACHT 313, — AMSTERDAM.

De gewaande hofdame.

EERSTE HOOFDSTUK.

De weddenschap.

In het voorname Regentpark te Londen stond tusschen de vele paleizen een kleine villa, die tamelijk ver van de straat verwijderd, te midden van een grooten tuin lag.

Deze villa, die aan de voorzijde vijf vensters, verscheiden erkers en een tweede étage had, maakte door haar eenvoud een zeer voornamen indruk; deze indruk werd nog verhoogd, doordat behalve een oude kamerdienaar, slechts zelden iemand voor de vensters gezien werd.

De vensters waren behangen met kostbare Fransche gordijnen. Deze waren half neergelaten, zoodat men denken moest, dat de eigenaar zich op reis bevond.

De voorname bewoners van Londen waren aan zulke eenzame villa's gewend, want velen uit hunnen stand vertoefden jaren lang in Staatsdienst of in de Engelsche koloniën.

Hoe eenvoudig ook de indruk was, dien de villa, van den openbaren weg gezien, maakte, geheel anders was dat van af de stille zijde van het park.

Daar waren de gordijnen heelemaal opengetrokken, opdat het volle licht naar binnen kon dringen.

Daar kon men duidelijk zien, dat het gebouw be-

woond werd. En zulks was inderdaad ook het geval.

Sedert vier jaren was zij de veilige haven en het toevluchtsoord van den grooten avonturier John C. Raffles, den voormaligen Lord Lister.

In deze villa woonde hij, had haar den naam gegeven van zijn overledenen vriend Lord James Aberdeen en haar met kostbaarheden, schilderijen en andere verzamelingen gevuld.

Met hem werd de villa bewoond door zijn langjarigen vriend en secretaris Charly Brand.

Zelden gebeurde het, dat zij overdag het gebouw verlieten; zij deden dit meestal eerst, nadat de duisternis was ingetreden.

Op dezen avond zat Charly Brand in het studeervertrek van zijn vriend den Lord en schreef voor hem eenige brieven.

John C. Raffles kwam, gekleed in een elegant avondtoilet bij hem, reikte hem de hand en zeide:

„Ik ga nu heen, waarde Charly. Ik heb beloofd om hedenavond bij mijne vrienden in de Towerclub te komen.”

Charly Brand stond op en zei:

„Dan zal ik, als ik met de brieven gereed ben, mij

ter ruste begeven en niet op jou wachten. Ik geloof niet, dat ik er hedenacht bezorgd voor behoef te zijn, dat je iets zal overkomen."

„Wees daarover maar onbezorgd. Ik geloof niet, dat in de Towerclub, waarin alleen wij Lords het recht van toegang hebben, eenig gevaar voor mij bestaat. Dus goeden nacht, Charly!"

Charly Brand begeleidde hem tot de huisdeur, en hielp hem zijn pels aantrekken.

De koude Novemberlucht liet zich buiten gevoelen en daarom liet Raffles door zijn bediende een auto halen en reed daarmede naar de Towerclub.

Daar ging alles ceremonieel toe. De aristocraten van Engeland waren hier feitelijk onder elkander en zelfs een baron gelukte het niet, toegang tot de club te verkrijgen.

Over het algemeen heerschte een kennelijk stijve houding in de vorstelijke vertrekken, waardoor ieder huiselijk gevoel verdreven werd.

Maar de voorname aristocraten beschouwden dit als iets, dat zoo zijn moest. In weerwil daarvan waren zij steeds verheugd, wanneer Lord Aberdeen verscheen, omdat zij er van overtuigd waren, dat de gesprekken dan interessant zouden worden.

Ook op dezen avond verheugden zij zich er over, toen Raffles binnenkwam, iedereen groette en ieder met een aangenaam woord toesprak; het sprak van zelf, dat al de leden van de club zich om hem heen schaarden, toen Raffles in een fauteuil voor den haard plaats nam.

Spoedig werd een interessant gesprek gevoerd, over sport of andere zaken.

Plotseling riep de kleine Lord Toullion:

„Waarde vrienden! wien denkt u, dat ik hedenmid-dag ontmoet heb?"

Te vergeefs raadde men er naar, totdat de kleine Lord eindelijk zeide:

„Welnu, mijne vrienden, ik heb den inspecteur van politie Baxter leeren kennen!"

„Dat is de grootste idioot, die er in Londen be- staat," antwoordde de koninklijke betaalmester, Lord Turkington.

„In hoeverre is dat een idioot?" vroeg Raffles hem.

Een algemeen gelach was hiervan het gevolg. Het luidst lachten echter Hammer en Lord Suffolk, die in de nabijheid van Raffles bij de kachel stonden.

„Als u dat niet weet, waarde Lord Aberdeen," ant- woordde de rijksbetaalmester, „dan hebt u in de laat- ste jaren zeker niet in Londen gewoond en ook geene couranten gelezen!"

„Dat heb ik intusschen wel gedaan," antwoordde Raffles, „maar, niettegenstaande dat, ben ik de mee- ning van mijn clubvrienden niet toegedaan."

De oude heer fronste het voorhoofd.

„Maar waarde Lord Aberdeen, iedereen weet toch, dat deze inspecteur van politie sedert drie of vier jaren alle mogelijke moeite doet om den Grooten On- bekende, zich noemende John C. Raffles, in handen te krijgen.

Met de grootste brutaliteit breekt Raffles in, in de best bewaakte woningen en beschikt over het geld van anderen met een vastberadenheid, alsof het zijn eigen was."

Er ontstond een oogenblik stilte. Men verkeerde in spanning, omtrent hetgeen Lord Aberdeen zou ant- woorden.

Deze keek naar den rook van zijn sigaar, stak het hoofd omhoog, keek de andere heeren aan en zeide:

„Mijneheeren, u beweert, dat de inspecteur van poli- tie Baxter een idioot is. Ik beweer het tegendeel, om- dat Raffles niet zoo dom optreedt als zoo vele ande- ren. Ook wij begrijpen zijne handelingen niet en als Baxter een idioot was, dan konden wij op denzelfden titel aanspraak maken."

Van alle kanten hoorde men tegenspraak. Deze be- wering klonk, ofschoon Lord Aberdeen een der voor- naamste leden van de Tower-club was, al te sterk.

„Hoor eens", zei de rijksbetaalmester, „u beweert daar iets, dat ons allen in onze eer tast. Hoe kunt u dat bewijzen?"

Raffles lachte, keek spottend om zich heen en zeide:

„Om u dat te bewijzen, moet ik u zeggen, hoe ik mij den Grooten Onbekende voorstel. Ik beweer, dat ik het zelfde zou kunnen doen als Raffles en durf er een weddenschap op aangaan, dat ik bijvoorbeeld bin- nen vier-en-twintig uren uit de goedgesloten wonin- gen van Lord Suffolk en Lord Hammer, zonder er in te breken, alles kan wegstelen wat ik wensch te heb- ben en u, mylord, verzeker ik, dat ik binnen een week uit de koninklijke kas een groot bedrag kan krijgen, of beter gezegd, dat ik mij een zoodanig bedrag ter hand zult stellen, zonder te weten, dat u aan mij, Lord Aberdeen, dat bedrag zult overhandigen er dat ik u op de manier van Raffles geregeld kan bestelen."

Gedurende eenige oogenblikken keken alle club- leden Raffles met open mond aan, totdat Lord Suf- folk luid begon te lachen en uitriep:

„Ik heb gedurende mijn leven veel ondervonden, maar dat u in mijn villa te Hampston kunt komen,

zonder mijn voorkennis en zonder valsche sleutels en u daar iets kunt toeëigenen, behoort tot de onmogelijkheden."

„Binnen vier-en-twintig uren," antwoordde Raffles lachend. „Om hoeveel durft u wedden?"

„Om elk bedrag!"

„Wees maar niet lichtzinnig, Lord Suffolk!"

„Dat is onzin, Lord Aberdeen, ik ben volstrekt niet lichtzinnig."

„Laat ons de weddenschap dan vast stellen!"

Raffles stond op, maakte een buiging voor de aanwezige heeren en zeide:

„Ik verzoek de heeren om nauwkeurig te letten op mijne woorden, die den grondslag uitmaken van onze weddenschap."

Enige heeren namen hune zakboekjes, om de woorden letterlijk op te schrijven.

„Dus mijneheeren," begon Raffles, „ik zeg dat ik binnen vier-en-twintig uren — het is nu half twee in den nacht — uit de villa van Lord Suffolk te Hampston, het een of ander voorwerp ontvreemden en dat hier als bewijs toonen zal aan de clubleden, zonder dat ik de deuren der villa door middel van een valschen sleutel open en zonder dat Lord Suffolk mijn aanwezigheid in de villa bemerkt."

Ik zet op deze weddenschap duizend pond sterling. Hoeveel zet u daartegen, Lord Suffolk?"

Lord Suffolk keek Raffles uit de hoogte aan en antwoordde:

„Vijfduizend pond sterling!"

Raffles maakte een toestemmende buiging, en deponeerde een chèque van duizend pond sterling bij Lord Peurson, den president der club.

Lord Suffolk deed hetzelfde.

Thans mengde Lord Hammer zich in het gesprek, haalde een chèqueboek te voorschijn en zeide:

„Ik wil dezelfde weddenschap met u aangaan, Lord Aberdeen, als u vóór morgennacht één uur, het zelfde kunststuk in mijn villa kunt uitvoeren."

Wederom maakte Raffles een toestemmende buiging, de chèques werden gedeponeerd en de tweede weddenschap was gesloten.

„Wel, en u mylord?" vroeg Lord Suffolk aan den koninklijken betaalmester.

„Het doet mij leed, dat ik geen deel kan nemen aan de weddenschap. Als de heeren er plezier in hebben om te wedden, dan heb ik daar niets op tegen en ik geloof, mijn vrienden het genoeg te kunnen doen door

te verzekeren, dat het hen niet mogelijk zal zijn, van mij zelfs een penning los te krijgen.

En toch wil ik, na mij een oogenblik bedacht te hebben, voor dezen keer een uitzondering te maken."

„U schijnt veel geld te willen verliezen, Lord Aberdeen," zeide Lord Suffolk lachend.

De Lord haalde de schouders op, begon te lachen en stak een sigaret op, terwijl de heeren van de club druk met elkander spraken over de aangegane weddenschappen.

Eindelijk waren zij het eens. Lord Aberdeen zou uit de koninklijke kas binnen een week, wederrechtelijk een groote som geld ontvangen. Hij zou dat persoonlijk in ontvangst nemen, zonder dat men hem herkende en zonder dat het geld op eerlijke wijze aan Lord Aberdeen moest uitbetaald worden.

Op deze weddenschappen, die ieder der leden van de club een onmogelijkheid toescheen, werden nu binnen eenige minuten door de clubleden groote sommen gezet.

Het waren in het geheel twee en veertig duizend pond sterling, tegen de vier duizend pond, die Lord Aberdeen inzette.

Het sprak van zelf, dat de leden der club dachten, dat Lord Aberdeen aan het hartste deel zou trekken.

Maar Raffles rookte met de grootste koelbloedigheid zijn sigaret en zeide:

„Als, waaraan ik niet twijfel, mijn plan gelukt, dan zult u mij morgenavond wel het genoeg willen doen, u als even groote idioten te beschouwen als inspecteur Baxter; want Baxter heeft het veel moeilijker dan u. Hij kent den Grooten Onbekende niet en weet ook niet, waar deze zijn slag wil slaan.

Maar u weet dat ik, de u bekende Lord Aberdeen, in uwe huizen wil komen, om daar, evenals Raffles, in stilte te werken.

U doet den inspecteur van politie Baxter dus onrecht aan en als mijne plannen gelukken, dan heeft niemand van u het recht, hem als een idioot te beschouwen."

„Daarin hebt u gelijk," zei Lord Suffolk. „Als het u morgennacht gelukt, dan wil ik mij overmorgen in uw tegenwoordigheid zelf een idioot noemen; maar als het u niet gelukt, dan behoud ik mij het recht voor om u, Lord Aberdeen, een pochans te noemen."

„Daarin stem ik toe, Lord Suffolk," en Raffles en de Lord wisselden een vriendschappelijken handdruk.

Tot aan het sluiten der club bleven de weddenschappen het onderwerp der gesprekken.

Schertsend over zijn Rafflesdaden, wenschte Lord

Aberdeen zijn clubvrienden een goeden nacht toe.

Het was omstreeks twee uur, toen hij zich verwijderde.

Vóórdat hij vertrok, gaf een der heeren, Lord Hammer, hem nog den raad, dat hij, evenals Raffles, den

inspecteur van politie Baxter nog moest waarschuwen.

Toen hij in zijn auto naar huis reed, rookte hij een sigaret, begon te lachen en was er verheugd over, dat hij zonder twijfel twee en veertig duizend pond sterling zou winnen.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Langs de achtertrap.

De avond van den volgenden dag was koud en regenachtig.

„Wij zullen een wandeling maken,” zei John C. Raffles tot Charly Brand, die in de villa van zijn vriend voor den brandenden haard zat.

„Bij dit hondenweer? Ik geloof, dat het buiten op straat zóó is, dat het beter zou zijn, dat wij hier bij de kachel bleven, gezellig babbelden en ons geen verkoudheid op den hals haalden.”

„Mijn beste jongen,” lachte Raffles, „het is voor jou, die altijd zoo verwijfd bent, uitstekend, je wat te narden; buitendien moet ik juist bij dit hondenweer iets onderzoeken.”

„Daartegen kan ik niets inbrengen. De meester beveelt, en ik gehoorzaam.”

„Kleed je dan aan, opdat het niet te laat wordt.”
Een klok sloeg zeven uur.

Buiten loeide de storm, de regen kletterde tegen de vensters, en het was inderdaad zooals Charly Brand gezegd had, hondenweer.

„Het spijt mij eigenlijk voor der jongen” lachte Raffles in zich zelf, „dat ik hem bij dit noodweer er uit moest jagen, doch het is vanavond de beste gelegenheid, om de proef op de som te nemen, voor hetgeen ik met mijne vrienden in de club gesproken heb.”

Een half uur later stonden beiden in regenmantels gehuld, voor de villa.

Raffles gaf een voorbijrijdenden koetsier een wenk en beval om hem naar Hampston te rijden.

„Naar Hampston?” vroeg Charly Brand, toen zij

in het rijtuig zaten, „wat wil je nu in deze buurt doen?”

„Den rattenvanger spelen.”

Charly Brand begon te lachen.

„Dat zal wel weer een van die krankzinnige streken zijn, zooals ik nu reeds zooveel van je beleefd heb. Ik zou inderdaad nog wel eens iemand in Londen willen zien, die op dezen Novemberavond, bij dit noodweer naar Hampston rijdt. Doch mijnentwege rijden wij naar Hampston, het zal mij genoeg doen, wanneer je daar ratten zult vangen. Ik geloof echter, dat in deze voorname buurt weinig ratten zullen te vinden zijn.”

„Ik bedoel ook geen ratten op vier pooten, beste Charly; ik wil een métier uitoefenen als de rattenvanger van Hameln. Jij kent die geschiedenis toch wel?”

„Mij interesseeren in het geheel geen geschiedenissen, maar wel een heete groc en een warme kachel. Doe overigens, wat je wilt.”

Zij hadden drie kwartier gereden, toen zij in Hampston kwamen. Raffles stapte uit en betaalde den koetsier.

Gearmd liepen beiden langs de stille, met boomen versierde promenade.

De heerlijke tuinen, die des zomers met een prachtige bloementooi prijkten, maakten nu een onaangename indruk.

De regen hield aan.

Hier en daar had de storm groote hoopen bladeren bijeengejaagd, en de beide vrienden moesten zich daar door een weg banen.

Hampston, het voornaamste villagedeelte van Londen, was des winters even verlaten als een kolonie in Groenland.

Alleen voor de villa's, waar een der voornaamste bewoners van Hampston visite had, stonden de auto's en rijtuigen achter elkaar en brachten eenig leven in de eenzaamheid.

Hier en daar zag men achter de gordijnen eenig licht schemeren; de vrienden liepen langzaam verder, totdat zij voor de villa van Lord Suffolk kwamen.

„Let nu eens op, Charly, nu zal ik voor rattenvanger spelen.”

Charly Brand dacht bij zich zelve, dat Raffles nu een fluit uit zijn zak zou halen, om daarop de geheime tonen te blazen, die menschen en dieren uit de huizen zou lokken.

Maar Raffles had zijn hoed diep over zijn gezicht getrokken, zijn handen had hij in de zakken van zijn overjas en nu begon hij plotseling een eenvoudige melodie te fluiten.

„Wei foei,” zei Charly Brand, toen Raffles daarmee ophield.

„Ben je plotseling zoo onmuzikaal geworden, dat je niets anders kunt fluiten?”

Maar Raffles ging langzaam langs de villa, onder het fluiten van dezelfde melodie.

En kijk — een der jaloezieën werd plotseling omhooggetrokken, een scherpe lichtstraal drong door tot de straat en Charly Brand en Raffles zagen, dat er een dienstmeisje voor het venster stond en nieuwsgierig naar hen keek.

„Hallo!” riep Raffles. „Hoe gaat het je, kleine?”

„Heb jij gefloten?” klonk het terug.

„Natuurlijk, wie anders. Als men hier zoo alleen op straat is, dan wordt het vervelend.”

„Wij vervelen ons hier ook.”

„Misschien heb je in de keuken nog wel een kopje thee?” vroeg Raffles lachend, „of mag je niemand binnen laten?”

„Daar vragen we niemand naar, ik zal Emmy eens even roepen.”

Er verliepen eenige oogenblikken en toen verscheen er een andere keukenprinses voor het helder verlichte venster.

„Hallo boys!” riep het kleine, corpulente meisje. „Ik vind het lief van je, dat je hier komt, dan zijn wij niet zoo alleen.”

„Goed,” antwoordde Raffles, „sluit de deur open, dan zullen wij je gezelschap houden.”

„Dat zullen wij doen!” riep de kleine dikkerd.

Het gordijn werd naar beneden gelaten en Charly Brand, die slechts als toeschouwer achter Raffles stond, zei:

„Hoor eens, Edward, je hebt toch geen plan om 'ij de dienstmeisjes thee te gaan drinken.”

„Waarom niet Charly? Geloof je misschien, dat de thee slechter is dan in het een of andere café? Integendeel, ik geloof, dat zij aanmerkelijk beter is. Maar daar komen ze al aan.”

De kleine dikke kwam uit een zijgang. Door het hek keek zij naar Raffles en Charly Brand, en toen zij zag, dat de beide jongelieden er betrouwbaar uitzagen, sloot zij de deur open en zei:

„Komt dan maar binnen, maar ' moet heel voorzichtig zijn, want mijnheer is nog niet naar bed.”

„Zijn hier ook bedienden?”

„Natuurlijk, maar dat hindert niet, want die hebben hun kamers aan de andere zijde der villa. De hoofdzaak is, dat jullie voorloopig héél stil moet zijn”.

Raffles begon te lachen en ging, gevolgd door Charly Brand, met het meisje in huis.

In de in het sousterrain gelegen keuken zat de andere, de keukenmeid van den Lord, reeds te wachten. Met een vroolijk gezicht reikte zij Raffles de hand en scheen gelukkig te zijn, dat er voor haar en voor Emmy, in weerwil van den regen, een paar vrijers gekomen waren.

„Je bent een paar knappe jongens”, begon zij het gesprek. „Waar kom je nog zoo laat vandaan?”

„Waar zouden wij vandaan komen?” antwoordde Raffles. „Wij wonen hier buiten.”

„Waar dan toch! Wij kennen je niet eens”.

John Raffles lachte.

„Dan zijn wij een paar, die je nog moet leeren kennen!”

„Wat is je beroep dan?”

„Ik ben chauffeur”, loog Raffles, „en mijn vriend is rattenvanger. Maar wees toch niet zoo nieuwsgierig; wij willen een kopje thee bij je drinken”.

„Goed, mijn jongen”, zei de keukenmeid en streelde Raffles over de wangen.

„Je zult niet alleen thee hebben, maar ik zal ook een mooi stuk kip voor je warmen en goede kaas en plumpudding hebben wij ook nog.”

Emmy, ga jij eens naar den wijnkelder en haal voor onze vrienden van dien cognac, dien mijnheer altijd

in de thee gebruikt. Je weet wel, de flesch met zes sterren er op."

„Dat is een goed merk", zei Raffles, „ik ken dat soort, mijn heer drinkt die ook; ik geloof, dat zij twee pond kost."

„Mis, ik weet, dat onze heer drie pond per flesch betaalt. Maar zeg eens, hoe heet je eigenlijk?"

„Mohamed", antwoordde Raffles.

„Ben je dan een Turk? Ik houd van menschen, die trouw zijn!"

„Daar zie je ook wel naar uit".

Na deze woorden stootte zij hem met hare dikke vleezige hand aan.

„Je bent een schalk, Mohamed. Maar nu zal ik 'e eerst wat te eten geven."

„Waarom zeg jij heelemaal niets?" vroeg Emmy aan Charly Brand, die nog niet eens zijn hoed had afgezet, maar den indruk maakte, alsof hij wanhopend was met het geval.

Hij was voor den eersten keer in zijn leven in een dergelijke positie geraakt.

Voor zulk een vrijpartij was hij niet in de wieg gelegd.

„Hij is nog zoo koud", antwoordde Raffles. „Hij moet eerst door de thee wat opgewarmd worden".

„Komaan, daarvoor bestaan nog wel andere middelen", beweerde de kleine Emmy.

„Om 's Hemels wil" dacht Charly Brand, „als zij mij maar van het lijf blijft."

Maar de kleine Emmy scheen daarvoor geen plan te hebben. Integendeel, zij schoof met haar stoel steeds dichter naar Charly Brand. Zij nam hem den hoed van het hoofd.

„Laat ik je maar eens goed aankijken; ik geloof, dat je geen haar meer op je hoofd hebt".

„Ja, ik begin al een beetje kaal te worden, juffrouw".

De beide keukenprinsessen begonnen te lachen.

„Wat zeg je er van Marie," riep de kleine dikke, „hij noemt mij juffrouw."

„Ja, kijk eens Emmy!" riep Raffles, „hij is kamerdienaar en gewend, met nette menschen om te gaan!"

De kleine Emmy begon nu de wangen van Charly Brand te streelen, keek hem met verliefde oogen aan en was graag op zijn schoot gaan zitten.

„Je moegt mij gerust Emmy noemen. Trek toch je natte overjas uit, wij zullen die bij het vuur drogen, want zoo heel gauw zal je toch wel niet weer heengaan."

Charly Brand zou het liefst dadelijk vertrokken

zijn; maar Raffles, die een bepaald doel voor dit bezoek had, dacht er anders over.

„Daaraan denken wij niet; maar wij zullen het ons wat gemakkelijk maken en denken om elf uur weer thuis te zijn."

„Om elf uur al?" vroeg de dikke keukenmeid en ook Emmy toonde duidelijk haar misnoegen.

„Dat hadt ge wel eerder kunnen zeggen. Het is niet de moeite waard om voor een uurtje bij ons te komen."

„Ik zal je wat zeggen, kind," antwoordde Raffles. „Als je het toestaat, dan komen wij later terug en dan zal ik hetzelfde wijsje fluiten als daar even. Als ik nog weer met mijn heer naar Londen moet, dan komen wij morgenavond."

Bij deze woorden helderden de gezichten van de beide keukenprinsessen weer op.

„De hoofdzaak is immers, dat wij elkander hebben leeren kennen."

„Daarin heb je gelijk," antwoordde de keukenmeid, die bij den haard stond en de kip warmde.

„Kom nu maar hier," riep zij, „en eet."

Raffles moest bekennen, dat hij nooit zulk een zachte kip gegeten had en ook de thee en plumpudding waren uitstekend.

Nadat zij nog eenige aardige woorden gewisseld hadden, stonden zij op en wilden afscheid nemen.

Maar vóór dat Raffles heen ging, zei hij:

„Ik ben nieuwsgierig, of het huis hier net zoo ingericht is als bij onzen heer. Mogen wij dat eens zien?"

„Natuurlijk," antwoordde de kleine Emmy, „meneer gaat meestal vroeg naar bed; als ge heel stil wilt zijn, dan kan ik je beneden de salons eens toonen. Komt maar eens mede."

Daarop had Raffles gewacht.

Zoo stil mogelijk volgde hij, terwijl Charly Brand in de keuken bleef, het dienstmeisje, en werd door haar naar de salons geleid.

Zij draaide in ieder vertrek het electrische licht op en Raffles bekeek alles.

Zonder dat de kleine Emmy het bemerkte, nam hij een klein, kostbaar bronzen beeldje mede.

In het aangrenzende studeervertrek van den lord nam hij van het schrijfbureau een presse-papier weg.

Met deze beide voorwerpen keerde hij, zonder dat iemand iets bemerkte had, naar de keuken terug en zei:

„Het is hier heel mooi ingericht, maar ik durf beweren, dat het er bij ons nog beter uitziet."

Daarop reikte hij de keukenmeid de hand.

„Als wij maar even kunnen, dan komen wij om elf uur terug.”

Onder allerlei liefdesbetuigingen werden zij naar de tuindeur gebracht. In alle stilte werd deze ontsloten en Raffles en Charly Brand vertrokken.

Buiten gekomen nam Charly Brand Raffles bij den arm.

„Zeg eens Edward, heb je je verstand verloren?”

„Hoe bedoel je dat, Charly?”

„Wel, ik dank er voor om tegen elf uur nog eens weer naar de dames te gaan.”

„Ik ook, Charly. Ik heb mijn doel bereikt.”

„Welk doel?”

„Het souper daar te gebruiken.”

Charly Brand begon te lachen.

„Was het inderdaad noodig geweest om daarvoor naar Hampston te gaan?”

„Waarom niet, beste Charly. Ik heb zelden zulk een lekker stuk kip gegeten.”

„Daarin heb je gelijk. De kip was heerlijk. Ook de plumpudding; maar het gezelschap!!!”

„Ja, mijn beste Charly, alle goede dingen vindt men nimmer bij elkander. Ik ben hedenavond echter tot de overtuiging gekomen, dat, als men goed eten wil, men de vriend van een keukenprinses moet worden, dan krijgt men precies hetzelfde, wat haar heer en meester op tafel krijgt.”

Hij ging een zijstraat in, keek eenige malen om, ten-einde zich te oriënteren, en ging toen naar de villa van baron Hammer.

Weder begon hij te fluiten.

„Hoor eens, Edward,” zei Charly Brand; „ik kan niet voor de tweede maal souperen. Wat ben je nu weer van plan te doen?”

„Dat zal je dadelijk zien, mijn beste jongen.”

Opnieuw weerklonk het fluiten, en thans werd, precies als in de villa van lord Suffolk, een venster geopend, en verscheen een knappe meid die zacht „pst” riep.

Terwijl Raffles zich in den voortuin onafgebroken met haar bezig hield, op dezelfde manier als zoo juist was geschied, wachtte Charly Brand in zenuwachtige spanning en was zeer boos, toen het dienstmeisje de deur openmaakte en hen beiden binnen liet.

In plaats van naar de keuken, bracht ze hen in haar kamer. Deze was, volgens Engelsche gewoonte, in het sousterrain en zeer netjes gemeubileerd.

„Welnu,” zei Raffles, toen zij elkander goed had-

den aangekeken, „wie van ons beiden bevalt je nu het beste?”

„Ach,” antwoordde de knappe keukenprinses, „hier buiten steekt het zoo nauw niet. Hier ziet men slechts eens om de vier weken een man, en dan is het iemand totaal onverschillig. Nooit in mijn leven verhuur ik mij weer buiten de stad! In de stad heeft men toch een heel ander leven!

Hier verveelt men zich saai! Woont u ook hier buiten?”

„Natuurlijk, kleine, wij zijn hier in betrekking, precies zooals jij!”

„Maar gij hebt het toch beter. Jullie komt toch vaker in Londen. Hier leeft men als in een gevangenis! Overigens — zij keek Raffles onderzoekend aan — je valt in mijn smaak. Hoe heet je eigenlijk?”

„Mohamed!”

„Zulk een naam heb ik nog nooit gehoord. Hoe kwam je daaraan?”

„Dat moet je mijn vader vragen!”

„Ik zal je eenvoudig Bob noemen. Bob heette eigenlijk mijn verloofde, hij is mij echter ontrouw geworden en naar Schotland vertrokken. Je gelijkt heel veel op hem”.

„Nu!” lachte Raffles. „Dan kunnen wij een paar worden. Ben je alleen in de villa?”

„Natuurlijk. Mijn heer, die oude vrek, heeft nog een ouden bediende, en ik moet alles alleen doen”.

„Je heer is baron Hammer, nietwaar?”

„Ken je hem?”

„Jawel, kind! Hij is bevriend met mijn heer. Hoor eens, de baron vertelde onlangs aan mijn heer, dat hij zoo'n mooie verzameling wapens heeft”.

„Jawel. Hij heeft een heele kamer vol met louter moordwerktuigen. Ik vind het nogal griezelig”.

Raffles schudde het hoofd.

„Zoo iets heb ik in mijn leven nog nooit gehoord, dat een mensch in zijn huis wapens ophangt; die hooren toch in een museum thuis.”

„Natuurlijk, Bob,” zei het meisje en drukte zich vertrouwelijk tegen Raffles aan. „Maar meneer heeft het spleen.”

„Hij is zeker heel bang voor inbrekers?”

„Och kom, wie zou hier nu inbreken?”

Hier is alles van tralies voorzien, en aan de huisdeur zijn dubbele sloten. Hier komt niemand binnen.”

„Jammer, dat ik niet alleen ben,” zei Raffles en keek naar Charly, „anders zou ik je nog langer gezelschap houden.”

„Je bent een knappe meid; ik zal morgenavond terugkomen, als je dat gelegen komt!”

„Natuurlijk, Bob, ik heb je toch al gezegd, dat het hier zoo vervelend is!”

„Hoor eens, kind”, Raffles drukte haar de hand, „mag ik de verzameling wapens niet eens zien?”

Het meisje, dat haren nieuwen minnaar een dienst wilde bewijzen, knikte het hoofd en zei:

„Natuurlijk kun je dat. Mijnheer is afwezig. Hij is naar Londen naar de club en komt eerst met den trein van één uur terug; de oude Fred slaapt al lang”.

Even als in de villa van den Lord, werd Raffles ook hier naar de kamer gebracht.

Het meisje draaide het electriche licht op en terwijl zij meende, dat Raffles de met wapens versierde wanden bekeek, trok hij, zonder dat zij het bemerkte, een kostbaren dolk uit eene scheede, stak dien in den zak en zei:

„De man is gek, kind!”

Het meisje deelde zijn meening volkomen, ging met hem terug naar haar kamer, nam daar afscheid en begeleidde de beide heeren weer naar de deur.

Het oponthoud in de villa van baron Hammer had slechts een half uur geduurd.

„Nu begrijp ik je rattenvangerij!” zei Charly Brand, toen zij naar het spoorwegstation van Hampston gingen.

„’t Is mooi. Op je gefluit openen de meisjes de vensters en laten ons binnen.

Maar vertel mij eens, wat heb je daar willen doen?”

Eerst toen zij weer thuis waren, haalde Raffles uit zijn zakken het bronzen beeld, den presse-papier en den met kostbare edelgesteenten bezetten Turkschen dolk en zei:

„Hiermede heb ik tienduizend pond sterling verdiend. Ik wil mij nu kleeden en ben om één uur in de club.”

„Wil je nu nog naar de club gaan?”

„Ik heb je immers al gezegd, dat ik daar tien duizend pond sterling wil halen.”

Hij nam de voorwerpen en zei Charly Brand goeden nacht.

Met deze woorden verliet hij het vertrek.

DERDE HOOFDSTUK.

Een gewonnen weddenschap.

De heeren zaten in de eetzaal, dronken portwijn en wachtten in vroolijke stemming op Lord Aberdeen, die toch zonder twijfel de weddenschap verloren had.

Toen het half een was, zei Lord Suffolk:

„Mijn beste vrienden, het lijkt er bijna naar, alsof onze vriend Lord Aberdeen uit schaamte, niet durft verschijnen. Wij hebben nog een half uur tijd. Stipt om één uur hebben wij de weddenschap gewonnen.”

Zij waren het daar allen over eens.

Toen het kwart voor één was, riep Lord Hammer:

„Het gelag van hedenavond zullen wij, gelukkige winners der weddenschap, Lord Suffolk en ik, zoo vrij zijn onzen geachten vrienden aan te bieden!”

Vol spanning keek ieder naar de klok, die aan de rechterzijde van de eetzaal hing; en zij verheugden zich hoe langer hoe meer, hoe de wijzer iedere minuut vooruitging.

Toen de klok op vijf minuten vóór eenen stond, stond Lord Suffolk op, nam zijn glas, hield het hoog omhoog en riep:

„Heeren van de Towerclub, wij hebben gewonnen! Hiep — hiep — hoera!”

Het hoera weerklonk luid.

De klok zou juist één slaan — toen — de vleugeldeuren werden opengetrokken, en voordat het een uur

sloeg, riep Lord Aberdeen met luide stem door de zaal:

„Goeden avond, mylords!”

„Bom!” sloeg met een dof geluid de klok één uur.

Van alle kanten keken verscheiden verschrikte gezichten den lachenden Raffles aan. Bijna als een spook leek hij hun toe bij zijn plotselinge verschijning.

Lachend begroette Raffles den eenen heer na den anderen, keek spottend naar de leege champagneflesschen en zei daarna:

„Mijne heeren, ik bemerk, dat u gedurende mijne afwezigheid vroolijk en vergenoegd geweest zijt. U hebt gelachen, terwijl ik mijn weddenschap ten uitvoer bracht.

Een zeker spreekwoord luidt:

Die het laatste licht, licht het beste.”

„Veroorloof mij, Lord Aberdeen,” riep Lord Suffolk, „u wilt toch niet beweren, dat u de weddenschap gewonnen hebt?”

„Natuurlijk beweer ik dat, Lord Suffolk!”

„Geef mij daar dan een bewijs van!”

Met hetzelfde spotlachje op zijn gezicht tastte Raffles in den borstzak van zijn jas en haalde het eerst het oude Italiaansche bronzen beeld te voorschijn.

Het lachje op het gelaat van Lord Suffolk verdween. Met starenden blik keek hij naar het door Raffles in het midden der tafel geplaatste bronzen beeld, nam het op, bekeek het van alle kanten en zeide:

„Dat komt mij niet zuiver voor, dat is onmogelijk; ik moet echter bekennen, dat een dergelijk bronzen beeld op het schrijfbureau van mijn vrouw staat.

Vóór dat ik er mij van overtuigd heb, dat dit geen duplikaat is, kan ik mij nog niet als verliezer der weddenschap beschouwen.”

„Dan lost dit zeker uw twijfel op, Lord Suffolk,” zei Raffles en nam den presse-papier, waar in het midden het portret van den oudsten zoon van den Lord in een gouden lijstje was aangebracht, uit den zak.

De Lords stonden nu vlak bij hunne beide clubvrienden en keken belangstellend naar de beide voorwerpen; zij schrikten, toen zij het bleeke gezicht van Lord Suffolk zagen.

Deze had den presse-papier in de hand, staarde haar onophoudelijk aan, legde haar op de tafel en beweerde met heesche stem:

„Ik kan het mij niet verklaren, hoe zich dit heeft toegedragen, doch ik zie, dat deze voorwerpen, die ik nog hedenavond omstreeks negen uur in mijn villa opmerkte, nu hier voor mij op de tafel liggen. Indien Lord Aberdeen niet heeft ingebroken en geen deur met

geweld heeft opengemaakt, en incognito in huis is gekomen, dan heb ik de weddenschap verloren.”

„Lord Suffolk,” antwoordde Raffles op beslist toon, „ik zal mij nu veroorloven, onzen president mede te deelen, op welke manier het mij gelukt is, de weddenschap te winnen, zoodra hij mij zijn woord van eer gegeven heeft, om zich niet over datgene, wat hij van mij zal vernemen, uit te laten.

De president zal het u dan bevestigen, dat ik mijn weddenschap op de verlangde wijze heb ten uitvoer gebracht. Bovendien geef ik u op mijn eerewoord de verzekering, dat ik geen deur heb opengemaakt, door geen venster ben geklommen, mij door geen bediende heb laten aandienen, doch op mijn manier in het huis ben gekomen.”

„Dan mag ik u zeker wel verzoeken,” wendde zich nu de president tot Raffles, „om mij te volgen en het geheim mede te deelen.”

Raffles stond op en volgde den president naar een zijkamer, waar hij hem de geschiedenis tot diens groot genoegen vertelde, zoodat deze luidkeels lachend naar zijn clubleden terugkeerde en zeide:

„Mijne vrienden, de zaak is bijzonder grappig, doch ik verzeker u op mijn eerewoord, dat alles zuiver is toegegaan.”

„Sta mij dan toe, mijnheer de president, dat ik u voor den gelukkigen winner Lord Aberdeen de chèque ter beschikking stel.”

De president nam uit de portefeuille de gedeponeerde chèque van Lord Suffolk van 5000 pond sterling en tegelijkertijd de chèque van 1000 pond sterling, die Lord Aberdeen gedeponerd had.

Raffles had nauwelijks de winst in zijne portefeuille gestoken, toen Lord Hammer naar voren kwam en uitriep:

„Wel, mijn waarde Lord Aberdeen, ik zie weliswaar, dat Lord Suffolk de weddenschap verloren heeft, doch zijn vensters zijn niet zoo als in mijne villa van traliewerk voorzien, zijn deuren hebben geen bijzondere sloten, en nu zou ik wel willen weten, of ik misschien de weddenschap ook heb verloren.”

„U hebt haar verloren, waarde Lord Hammer,” lachte Raffles, tastte in zijn borstzak en haalde den met edelgesteenten versierden dolk te voorschijn.

Toen Lord Hammer het wapen zag sprong hij plotseling van schrik achteruit en was, evenals Lord Suffolk, van meening, dat er onnatuurlijke dingen in het spel waren.

Onder diep stilzwijgen der aanwezigen verklaarde hij nu:

„Dat is een kostbaar stuk uit mijn wapenverzameling. Een duplicaat bestaat daarvan niet. Nu rijst echter nog de vraag, of de weddenschap, evenals bij Lord Suffolk, op zuivere manier is volbracht.”

Vóór dat Raffles nog kon antwoorden, wendde zich de president der club tot hem en zeide:

„Hoe is deze zaak toegegaan, Lord Aberdeen?”

Raffles maakte een buiging en zeide:

„Precies op dezelfde manier als bij Lord Suffolk.”

De oude clubpresident kon zijn lachen niet inhouden.

„Een leuke geschiedenis, mijne heeren. In één woord wonderlijk. Een geschiedenis, die zeer geschikt voor de „Punch” is. Het spijt mij, dat ik u haar niet mag vertellen.”

Nu gaf ook Lord Hammer, evenals Lord Suffolk had gedaan, den president het recht, het door hem gedeponeerde bedrag aan Lord Aberdeen uit te betalen.

Nu bleef nog de geschiedenis met den schatmeester over.

De heeren, die gewed hadden, trokken lange gezichten en hadden plotseling geen lust meer om champagne te drinken.

De clubpresident was echter door het geheim, dat Raffles hem had verteld, zoo vroolijk geworden, dat hij aanbood, dezelfde weddenschap met een der heeren te doen.

Hij dacht er echter niet aan, dat hij daarvoor eenigzins te oud was.

Vóórdat de heeren van elkander scheidden, herinnerde een van hen zich plotseling, dat Lord Aberdeen beloofd had, om er den inspecteur van politie Baxter kennis van te geven.

Raffles lachte:

„Het was niet, zoo als ge u in uw notitieboekje er van kunt overtuigen, bij de weddenschap afgesproken, dat ik ook daarvoor zorgen zou.”

Na deze woorden, werd de clubvergadering, daar het reeds twee uur geworden was, opgeheven, en de heeren scheidden van elkander.

VIERDE HOOFDSTUK.

Onaangename storing.

Raffles verliet ook de club, doch hij ging nog niet naar huis. Hij nam een auto en reed naar een der nachtrestauranten aan het Strand.

Daar bestelde hij een halve flesch wijn. Hij deed dit alleen omdat hij van de nachttelefoon der restauratie gebruik wilde maken.

Spoedig stond hij in de telefooncél en liet zich met het hoofdbureau van politie van Londen verbinden.

Hij vroeg aan den ambtenaar, die den nachtdienst had, dringend naar inspecteur van politie Baxter, waarop deze hem antwoordde, dat hij eenige seconden moest wachten, daar hij hem met de privéwoning van Baxter moest verbinden.

De inspecteur van politie Baxter lag juist aange-

naam te droomen, toen de telefoon in zijn slaapkamer een vreeselijk alarm maakte.

De beampte, die den nachtdienst had, kende den vasten slaap van zijn inspecteur en schelde zoo lang aan de telefoon van Baxter, totdat de opgeschelde woedend aan het toestel kwam en schreeuwde:

„Wat beduidt dat vervloekte geschel. Houd toch op, ik ben immers al aanwezig.”

Doch de man scheen niet goed te kunnen hooren. In werkelijkheid wist hij, dat Baxter meestal zóó verslapen was, dat hij, wanneer men hem des nachts opbelde, antwoordde, alles aanhoorde en dan weer rustig ging slapen.

Half Londen moest al afbranden, anders bleef hij

kalm tot over zijn ooren onder de dekens liggen en verheugde er zich als echte Engelsche staatsburger over, dat hij slapen kon.

Om den inspecteur eindelijk volkomen wakker te krijgen, liet de beambte, niettegenstaande hij Baxters stem hoorde, de telephoon weer schellen.

Hij verheugde er zich heimelijk over, toen hij Baxter als een krankzinnige hoorde razen en vloeken; eindelijk, na verloop van twee minuten, die Baxter een eeuwigheid toeschenen, hield hij op met schellen en riep:

„Hallo, bent u daar, inspecteur?”

„Goddam en voor den duivel, hoor je dan niet, dat ik al sedert een kwartier antwoord?”

„Tot mijn spijt niet, inspecteur. Er was zeker een storing.

Dergelijke storingen kan men inderdaad niet onderzoeken!”

„Nu, wat is er — wat is er ginds aan de hand? Haast je wat, want ik haal mij hier in dit koude verrek een doodelijke verkoudheid op den hals.”

„Een oogenblik, inspecteur, men schelt u op.”

De beambte verbond het toestel, waar Raffles stond, met dat van den inspecteur van politie.

„Hallo, wie is daar?” hoorde Raffles de hem welbekende stem van den inspecteur van politie zeggen.

„Goeden avond, mijn beste inspecteur van politie, hoe gaat het u, oude vriend?”

Baxter dacht eenige seconden na — deze stem kwam hem bekend voor — doch men had hem toch niet uit zijn bed opgescheld, om hem naar zijn welstand te vragen.

Verdrietig riep hij door de telephoon:

„Stoor mij niet in mijn nachtrust, vertel mij, wat er gaande is. Wie zijt gij?”

„U kent mij dus niet?”

„Nee, tot mijn spijt niet, waarvan zou ik u kennen?”

„O, inspecteur, wij zijn toch de beste vrienden in Londen.”

Baxter stampste zenuwachtig op den vloer.

„Weet u nog niet, wie ik ben?”

„Wanneer u nu niet zegt wie u bent, hang ik de telephoon weer op.”

„Dat zou mij voor u zeer veel leed doen, ik heb u namelijk een belangrijke mededeeling te doen.”

„Praat dan wat vlugger. Is er iemand vermoord?”

„Heel wat beters. Ik — John C. Raffles” — Raffles hoorde duidelijk dat de inspecteur verschrikt „ha”

riep — „was hedenavond in Hampston en heb daar in de villa van Lord Suffolk en Lord Hammer ingebroken en heb eenige kostbare voorwerpen meegenomen. Misschien stellen de heeren er belang in, indien u hen onmiddellijk daarvan kennis geeft, dan hebt u toch ten minste de eer, dat u ook daarbij tegenwoordig waart en er iets van af weet.

Goeden nacht, inspecteur, groet de heeren voor mij.”

Baxter staarde nog altijd op de geheimzinnige donkere telephoon, waardoor hij die ellendige tijding had ontvangen.

Dus Raffles was weer aan het werk geweest.

Hij kon hem dezen keer weer niet arresteeren, hij was met het gestolene reeds lang in veiligheid. Doch hij wilde onmiddellijk naar Hampton rijden en daar de villa's dadelijk doorzoeken, om den eigenaars mede te deelen, dat Raffles er geweest was. Men zou hem ten minste voor den spoed, waarmede hij het spoor van den misdadiger volgde, dankbaar zijn.

Terwijl de inspecteur van politie doorgaans tamelijk veel tijd gebruikte om zich te kleeden, deed hij dit nu zoo snel mogelijk; binnen vijf minuten stapte hij in een auto en reed daarmede naar het hoofdbureau van politie. Daar nam hij eenige detectives mede, en met dezelfde auto reden zij, daar er geen nachttrein meer ging, naar Hampston.

Daar haalde hij een beambte der politie, die de villa's kende, en twee uren na het geroep door de telephoon, tegen vier uur des morgens, luidde Baxter de bel in de villa van Lord Suffolk.

De bedienden stormden de trappen op, de Lord, zijn vrouw en kinderen, allen in nachtgewaad, kwamen te voorschijn; men dacht, dat er brand was, en toen de Lord persoonlijk de voordeur in zijn opgewondenheid opende, liep Baxter met de beambten hem tegen het lijf en riep:

„Wij zullen onmiddellijk de villa doorzoeken!”

De Lord dacht, dat een bende bandieten hem overrompelde, daar Baxter en de detectives in burgerkleding waren, en hij riep zijn bedienden toe, dat zij wapens zouden halen.

„Stel u gerust!” riep Baxter en toonde tegelijkertijd zijn politiepenning, „ik ben de inspecteur van politie van Londen en heb vernomen, dat hier dezen nacht bij u door den brutaalsten inbreker van Londen, door Raffles is ingebroken.

Het verschrikte gezicht van Lord Suffolk veranderde plotseling, hij begon al meer en meer te lachen, tot-

dat hij den inspecteur van politie luidkeels lachend toeriep:

„Ja, mijn beste inspecteur van politie, dat is mij bekend. Ik heb zelfs met hem gewed, dat hij bij mij niet kon inbreken, en heb natuurlijk de weddenschap verloren!”

Totaal versuft keek de inspecteur van politie Baxter den Lord aan.

„U hebt met Raffles gewed — en ge hebt u kalm laten bestellen? — Waarom heeft uwe Lordschap mij daarvan geen kennis gegeven, dan had ik het huis laten omsingelen en den misdadiger eindelijk gepakt.”

„Ach zoo, de misdadiger?” lachte Lord Suffolk, „ja, mijn beste inspecteur van politie, de werkelijke misdadiger was niet bij mij, doch een goede bekende en vriend van mij, die heeft voor Raffles gespeeld en ik maak hem mijn compliment, want hij heeft het zóó goed gedaan, alsof hij in eigen persoon was hier geweest! Hij heeft zelfs ook, zooals ik zie, aan u er kennis van gegeven; precies zooals Raffles doet.

Maar als u nog verder met mij spreken wilt, ga dan mee naar binnen, want met mijn dunne kleeren zou ik mij een verkoudheid op den hals kunnen halen.”

„Ik ga dadelijk weer weg, uwe Lordschap; maar ik verzoek u om mij nog eenige vragen te beantwoorden.

Ik zou gaarne willen weten, wie uw vriend is, omdat hij zich aan een groote overtreding heeft schuldig gemaakt.”

„O zoo, — ja, dat zoudt u wel willen, mijn waarde inspecteur. Neen, mijnheer, u hebt mij te vergeefs naar dien naam gevraagd en nu verzoek ik u, mijn huis te verlaten, want ik wil rust hebben.”

Een der bedienden wierp de deur achter den inspecteur van politie dicht en met een gebogen hoofd en woedend over de gestoorde nachtrust, bedacht Baxter wat hij nu doen moest.

De man zou hem niet te vergeefs gefopt hebben.

Zijne detectives verheugden er zich in stilte over, dat hun chef weer beetgenomen was.

Baxter wendde zich nu tot den agent uit Hampston en zeide:

„Breng mij nu naar de villa van Lord Hammer.”

„Zeer goed, inspecteur.”

Binnen vijf minuten stond Baxter voor de villa, die als een vesting gebarricadeerd was en trok aan de schel.

Het duurde wel vijf minuten, vóórdat men voetstappen in het huis hoorde; een venstertje in de deur werd geopend, het licht van een electriche lamp bescheen

de gezichten, daarna werd in de opening van het raampje de loop van een geweer gehouden, het licht ging uit en iemand riep:

„Als je niet van de deur weggaat, dan schiet ik. Stoor andere menschen in hun slaap, maar laat mij met rust.”

Baxter hoorde duidelijk, dat de haan van het geweer werd overgehaald.

„Kom mee,” fluisterde de agent, „met Lord Hammer is niets te beginnen!”

Maar Baxter wilde niet naar dien raad luisteren.

„Neem het geweer dadelijk weg!” riep hij, „wij zijn van de politie.”

Men hoorde lachen.

„Dus u bent van de politie. Wel, ik heb wel gedacht, dat Lord Aberdeen mij de politie ook nog op den hals zou sturen. Maak, dat ge naar huis komt, ik open de deur niet!”

Het venstertje in de deur werd weer gesloten en Baxter dacht er nog een oogenblik over na, of hij nog pogingen zou aanwenden om Lord Hammer te spreken.

Een der detectives zeide:

„Maar, inspecteur, ik geloof, dat wij nu wel weer naar Londen kunnen teruggaan, de naam van den pretmaker weet u immers!”

Eerst nu kwam Baxter tot de overtuiging, dat hij inderdaad door de onvoorzichtigheid van Lord Hammer den naam gehoord had.

„Welken naam heeft Lord Hammer toch gezegd?” vroeg hij den detective.

„Lord Aberdeen!”

„Lord Aberdeen,” herhaalde Baxter en wreef zich in de handen; „ik zal hem voor den rechter dagen.”

Hij stuurde den agent weg, stapte met zijn eigen detectives in een auto en reed terug naar Londen.

Het was omstreeks zes uur des morgens, toen hij daar aankwam. Hij ging dadelijk naar het hoofdbureau van politie, om te informeren, wie Lord Aberdeen was en waar deze woonde.

Maar het gelukte hem niet, de plaats op te sporen, waar de Lord zich bevond.

Toen secretaris Marholm om negen uur in het bureau kwam, verwonderde hij zich er over, dat zijn chef reeds voor het schrijfbureau zat.

Hij begreep dadelijk, dat er iets buitengewoons gebeurd moest zijn.

Maar Baxter deed, alsof er niets bizonders gebeurd was. Hij wist zeker, dat Marholm hem toch niet behulpzaam zou zijn, om de woning van Lord Aberdeen

uit te vorschen, als hij begreep, dat hem daar veel aan gelegen lag.

Er verliep wel een uur, voordat hij zich tot de „vloot” wendde en op onverschilligen toon zeide:

„Ik wilde je nog mededeelen, Marholm, dat ik gisteren kennis gemaakt heb met Lord Aberdeen. Ik heb hem toevallig in den schouwburg ontmoet.”

„Zoo, zoo,” antwoordde de „vloot” even onverschillig; maar hij begreep dadelijk, dat zijn chef met den Lord in de een of andere relatie moest staan.

„Ken je den Lord, Marholm?”

„Neen, inspecteur. Ik hoor zijn naam nu voor het eerst.”

„Dat verwondert mij wel. Lord Aberdeen behoort toch tot de voornaamste families van Londen.”

„Dat wil ik gaarne gelooven, inspecteur; maar ik heb niet de eer, zooals u, in deze kringen te verkeerem.”

Inspecteur Baxter bemerkte den steek onder water niet, dien zijn secretaris hem toevoegde. Hij trommelde zenuwachtig met zijn vingers op het schrijfbureau en zeide:

„Dat ligt voor de hand, Marholm. Jou positie laat het niet toe, in dergelijke kringen te verkeerem. Maar je hadt den naam van Lord Aberdeen uit de couranten en sportbladen kunnen lezen.”

De „vloot” haalde de schouders op en zei: „Het doet mij leed, inspecteur.”

„Ik heb vergeten, om den Lord, die mij verzocht heeft, hem heden te bezoeken, zijn adres te vragen.”

Nu begon de „vloot” in stilte te lachen. Dit was het dus, wat de inspecteur met zijn vragen wilde weten.

„Hm,” beweerde de „vloot” nadenkend, „dan zou het toch het eenvoudigste zijn, wanneer u aan uw clubs telephoneerde en het adres van Lord Aberdeen vroeg.”

„Zijne Lordschap komt nooit in clubs.”

„Vraag het dan aan zijn vrienden, die zullen u zonder twijfel zijn adres wel opgeven.”

„Ik dank je wel,” zei inspecteur Baxter en verdiepte zich schijnbaar opnieuw in het lezen der courant. Hij wilde zich vooral tegenover Marholm niet aan de kaak stellen.

Na eenige minuten stond hij op en verliet het bureau.

Hij liet zich nu met Lord Hammer verbinden, en het gelakte hem, door zijn tusshenkomst zonder verder berwaar, het adres van Lord Aberdeen te krijgen.

Zeer tevreden over zijn groote geschiktheid als detective, kwam hij in het bureau terug en zei tot de „vloot”:

„Krijg een vel papier en schrijf een aanklacht tegen Lord Aberdeen aan den officier van justitie.”

„Een aanklacht tegen Lord Aberdeen, — tegen uw besten vriend?”

„Bekommer je daar niet over, je hebt alleen datgene te doen, wat ik je als chef beveel. Dus schrijf.”

De „vloot” kreeg een aktepapier, en Baxter dicteerde:

„Aan den officier van justitie.
District Londen, Chatamstreet.

De ondergeteekende, inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard, dien hierbij een aanklacht in tegen Lord Aberdeen, woonachtig Regentpark no. 12, en wel omdat:

Zijne Lordschap er een genoegem in heeft gehad mij in mijn hoedanigheid als inspecteur van politie in den afgeloopen nacht op te schellen en naar Hampston te sturen, daar hij mij mededeelde, dat hij Raffles was en in de villa van Lord Suffolk en Lord Hammer had ingebroken.

Ik beschouw dat als een groot vergriep tegen de openbare wet en als een bedrog tegenover de politie. Ik verzoek beleefd, zijn Lordschap daarvoor te straffen.

JAMES BAXTER,

Inspecteur van politie van Scotland Yard.”

Nu wist de „vloot” er alles van; daarom was de inspecteur reeds zoo vroeg uit de veeren. Hij had naar alle waarschijnlijkheid den geheelen nacht in Hampston rondgezworven.

„Laat dit onmiddellijk door een agent van politie naar het parket brengen, ik ga nu eenige uren naar huis, om wat uit te rusten en kom eerst tegen dat het bureau gesloten wordt, terug.”

„Goddank,” dacht de „vloot”, „dat die vervelende kerel mij alleen laat.”

Nauwelijks was Baxter vertrokken, of de „vloot” stak dadelijk een pijp aan, ging in den lederen fauteuil van den inspecteur zitten, sloeg het eene been over het andere en blies dikke rookwolken uit.

Daarbij dacht hij er over na, op welke manier hij den inspecteur van politie, dien hij reeds jaren haatte, een poets kon bakken.

Plotseling sprong bij op, begon luidkeels te lachen, nam de aanklacht, deed die in eene enveloppe en schreef daarop:

Zijne Lordschap LORD ABERDEEN,
Regent-Park 12.

„Ziezoo ” zei hij, „dat is van mij een vergissing, nu heeft de Lord eerder bericht dan de officier van justitie, en Baxter kan eenige dagen wachten, voordat hij wellicht gewaar wordt, dat de officier van justitie deze aanklacht niet heeft ontvangen.”

Hij schelde nu een agent van politie, gaf dezen den brief met de opmerking:

„Een spoedbrief, agent, bezorg dien dadelijk.”

De agent nam de groote enveloppe, groette en verliet het bureau.

De „vloer” ging weer in den leuningstoel liggen, sloeg wederom het eene been over het andere en begon zijn pijp te rooken.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een gelukte truc.

Het was reeds twaalf uur des middags, en Charly Brand wachtte dezen morgen nog altijd op het verschijnen van Raffles, die, volgens de verklaring van den bediende, nog in diepen slaap lag. Hij las juist voor den tweeden keer de morgenbladen, toen de kamerdienaar Gaston met een ontsteld gezicht binnenkwam en uitriep:

„Vergeef mij, sir Brand, er is een agent van politie beneden, die wenscht zijne Lordschap iets te overhandigen!”

Ook Charly Brand schrikte.

Het was de eerste maal, dat iemand van de politie in de villa kwam.

„Ja, Gaston,” zei Charly Brand, „dan moet je den Lord wekken.”

„Ik zou u willen verzoeken, sir Brand, om dat zelf te doen, zijn Lordschap is altijd zeer verstoord, als ik hem in zijn slaapkamer kom storen.”

Charly Brand stond op, liep een trap hooger, waar zich de slaapkamer van Raffles bevond, en klopte aan zijn deur.

Kort daarop klonk het van binnen:

„Kom binnen!”

Charly Brand trad binnen, Raffles zat overeind in bed en keek Charly verwonderd aan:

„Wat is er, Charly, goeden morgen!”

„Goeden morgen, Edward, neem mij niet kwalijk,

dat ik je moet storen, doch beneden in de vestibule is een politie-agent die je iets moet afgeven.”

„Wel, beste Charly, laat de man dan bij mij boven komen.”

„Wil je den agent van politie hier in je slaapkamer ontvangen? Zou het niet beter zijn, wanneer ik in jouw plaats dit zaakje in orde maakte?”

Charly Brand verliet het vertrek, ging naar beneden en gelastte Gaston, den agent naar Raffles te brengen.

Hij luisterde op de gang, en een steen viel hem van het hart, toen de politie-agent, die niet het minste vermoeden had, waar hij zich bevond, de villa weder verliet. —

Er verliep een kwartier, toen Raffles gekleed in de eetkamer kwam, om daar een laat ontbijt te gebruiken.

Reeds bij het binnenkomen zag Charly Brand, dat zijn vriend in een uitstekend humeur was en zich over iets scheen te amuseeren.

„Een wonderlijke zaak, beste Charly!” riep hij, toen hij tegenover hem aan de ontbijttafel plaats nam, „een uitstekend zaakje, dat door een vergissing te verklaren is, daar, lees eens, wat ik zoeven van het bureau van onzen inspecteur van politie Baxter ontvangen heb!”

Hij wierp Charly het ontvangen schrijven toe en dronk, terwijl deze las, zijn thee.

„Dat begrijp ik niet, Edward, jij ontvangt hier de

aanklacht van den inspecteur van politie aan den officier van justitie?"

„Zoo als je ziet, Charly."

„Maar hoe is dat nu mogelijk?"

„Zeer eenvoudig," lachte John C. Raffles. „Ik denk, dat mijn vriend Marholm, om Baxter weder eens te ergeren, een vergissing heeft gepleegd.

Hij heeft zich eenvoudig in het adres vergist en er in plaats van het adres van den officier van justitie, het adres van den aangeklaagde op geschreven.

Een leuke mop, daardoor heb ik eerder bericht, dan de officier van justitie en Baxter kunnen vermoeden."

„Dat komt uit," lachte Charly Brand nu ook, „en ik geloof, dat je opmerking, dat Marholm zijn chef een poets wil spelen, de juiste is."

„De „vloot" zal zich nog meer over de welgeslaagde truc verheugen, als hij wist, dat de gewaande Lord Aberdeen John C. Raffles is."

„Dat zal hedenavond in de club, als ik mijn vrienden de dagvaarding toon, een groote pret geven."

„Dat zal het zonder twijfel, Edward. Maar ik begrijp nog niets van de zaak; wat is er dan gisterennacht tusschen jou en Baxter voorgevallen."

„Dat zal ik je vertellen, Charly. Ik heb, ten gevolge van een weddenschap, zonder in te breken, op de door jou bekende manier bij Lord Suffolk en Lord Hammer eenige voorwerpen uit de vertrekken ontvreemd en daarmede gisterenavond in de club 10,000 pond sterling gewonnen. Tot genoeg van de personen, die met mij gewed hebben, heb ik nog des nachts inspecteur Baxter in zijn slaap gestoord en hem naar Hampston gestuurd.

Daar heeft zeker een der heeren mijn naam verraden, en Baxter voelde zich natuurlijk diep beledigd in zijn ambtelijke waardigheid en heeft derhalve de aanklacht tegen mij aan den officier van justitie opgemaakt. Nadat Marholm de aanklacht geschreven had, heeft hij de grap uitgehaald om haar aan mij te adresseeren. Nu heb je de verklaring."

Charly Brand begon opnieuw te lachen.

„Dat is inderdaad een aardige grap en zeer geschikt om in de couranten vermeld te worden."

„Nog niet, Charly, ik voer nog iets in het schild over een weddenschap met den koninklijken rijksbetaalmeester. Wanneer mij dit lukt, waaraan ik niet

twijfel, dan zullen de couranten de heele geschiedenis tot vermaak van hun lezers van mij vernemen."

„Je zeidet daar juist, dat je nog een weddenschap hebt aangegaan met den koninklijken rijksbetaalmeester"

„Jawel, Charly, ik heb namelijk gewed, dat hij mij persoonlijk een groot bedrag zal uitbetalen, zonder dat hij weet, dat ik het ben, dat wil zeggen, ik, Lord Aberdeen — een valsche Raffles — en dat hij, de betaalmeester, niet het minste recht had, mij dat geld te geven."

Charly Brand schudde het hoofd.

„Wees toch voorzichtig, Edward, want ik geloof, voor zoover ik den betaalmeester uit de club ken, dat hij een bijzonder intelligent, en vooral in zaken voorzichtig man is."

„Dat is hij zonder twijfel, Charly, maar het zal hem niet helpen. Ik zal wel mijn weddenschap winnen. Daarvoor moet je mij assisteerer"

Charly Brand schrikte.

„Om Godswil, Edward, je weet, dat ik altijd in angst leef, wanneer je mij voor de een of andere zaak noodig hebt."

Raffles haalde de schouders op.

„Het spijt mij, beste Charly. Ik heb niemand anders dan jou, en wij kunnen op de meest eerlijke manier van de wereld een klein vermogen winnen. Wees onbezorgd, er zal je geen kwaad overkomen."

Des avonds kwam Raffles als de gewaande Lord Aberdeen in de Tower-club, en nadat hij de gezamenlijke Lords het stilzwijgen had opgelegd, vertoonde hij hen het eindresultaat, dat het gevolg der weddenschap tegenover hem was.

Nog nimmer had men in deze club der Engelsche Lords zoo onbedaarlijk gelachen als dezen avond.

Lord Hammer, die echter door zijn onvoorzichtigheid Lord Aberdeen, alias John C. Raffles had verraden, nam op zich, boete te betalen en te verklaren, dat hij zich in den naam vergist had en Lord Aberdeen niet degene geweest was, die den inspecteur Baxter ten gevolge van een weddenschap naar hem toe had gezonden.

Baxter was echter in de veronderstelling, dat hij zich op den Lord, die hem in zijne nachtrust gestoord had, gewroken had.

ZESDE HOOFDSTUK.

De gefopte inspecteur van politie.

Toen inspecteur van politie Baxter den volgenden dag op zijn bureau kwam, vond hij daar een brief van den rijksbetaalmeester, waarin deze hem verzocht, nog in den loop van den middag naar het Buckingham paleis te komen en zich bij hem te laten aandienen. Op het adres stond: *Voor een dringende zaak.*

Met een kolossaal gewichtig air voldeed Baxter aan dit verzoek, en zonder een minuut tijd te verliezen, nam hij zijn pels en cylinder (zonder deze ging hij als echte gentleman des winters nooit uit) en zeide tot de „vloo”:

„Wanneer iemand naar mij vraagt, zeg dan, dat ik naar Buckinghampalace ben, men verlangt daar mijn diensten.”

„Zeer goed, inspecteur.”

De „vloo” keek ter nauwernood van zijn werk op.

Dit ergerde den inspecteur van politie.

Die kerel scheen niet het minste respect voor den naam van het Koninklijk paleis te hebben.

„Ik wil je wat zeggen, Marholm.”

De „vloo” richtte het hoofd op en keek zijn hoogen chef aan.

„Het is zeer te betreuren, dat je niet het minste respect voor mij hebt, inderdaad dat is zeer treurig. Het is werkelijk eenig, hoe je met mij op een manier omgaat, die voor een ondergeschikte tegenover zijn chef niet geoorloofd is. Ik zou je wel graag verscheiden malen flink afgeranseld hebben. Doch — je hebt helaas zulk een dikke huid, dat het mijn krachten te boven gaat.”

Hij zweeg een oogenblik, maar toen hij bemerkte, dat Marholm geen spier vertrok, brulde hij: „Sta op, als ik met je spreek.”

De „vloo” stond op met een uitdrukking op zijn gezicht, alsof hem alles totaal onverschillig was. Hij kon ook geen respect voor Baxter hebben, want op hem

was het spreekwoord niet toepasselijk: dat met het ambt het verstand kwam.

Inspecteur Baxter, die vroeger als gewoon soldaat bij het Iersche leger gediend had en door protectie het van onderofficier tot rechercheur en ten slotte tot inspecteur van politie gebracht had, kon nu nog niet eens een brief zonder fouten schrijven.

Dat wist natuurlijk niemand beter dan de „vloo”.

Marholm, die zonder den inspecteur van politie een der bekwaamste detectives van Londen zou geworden zijn, moest, omdat zijn slimheid den inspecteur bezwaard was, bij hem als secretaris werken.

Baxter had intusschen zijn pels aangetrokken en zijn hoed opgezet. Met woedende blikken keek hij den kleinen „vloo” aan.

„Zooals gezegd, om het nogmaals te herhalen, je gemis aan eerbied laat mij totaal onverschillig. Ik behandel je er ook naar. Je zoudt bij mij veel meer bereiken, als je je eindelijk zóó zoudt gedragen, als het een eenvoudig ondergeschikt ambtenaar betaamt, doch — om niet van mij zelf te spreken — ik vertelde je daar juist, dat ik in het Koninklijke slot ontboden ben. Ieder ander mensch zou daarover zijn hoogachting te kennen geven. Jij geeft daar niet eens acht op en behandelt de zaak precies alsof het koninklijke slot een winkel was.”

„Hij is weer totaal gek geworden,” dacht de „vloo” bij zich zelve.

Luid voegde hij er aan toe:

„Indien u dat wenscht, inspecteur, dan wil ik telkens, wanneer u het een of andere woord gebruikt, dat betrekking op den koning heeft, een buiging maken. Of wenscht u, dat ik wat anders doe?”

Dat wist de inspecteur eigenlijk zelf niet.

Hij had het Marholm slechts duidelijk willen maken,

dat hij, Baxter, de eer had, in het koninklijke slot ontboden te worden.

Met den uitroep:

„Je bent een geboren idioot, ga weer aan je werk!” verliet de geweldige van Scotland Yard het bureau.

De „vloo” kreeg weer zijn pijpje voor den dag, stopte dit met fijn gesneden Hollandsche tabak en rookte op oneerbiedige wijze het heiligdom van den inspecteur vol dikke tabakswalm.

Baxter nam voor het hoofdbureau van politie een auto, en toen de chauffeur hem het adres vroeg riep hij met luide stem, opdat de op post staande politie-agent en de voorbijgangers het hoorden:

„Naar Buckingham palace!”

Daarna stapte hij in, nam met een trotsche houding op het bankje plaats, een agent van politie sloot de deur van de auto, en de geweldige reed naar Buckingham palace.

Hier ontmoette hij eindelijk voor het eerst van zijn leven menschen, die, hoewel zij geen inspecteur van politie van Londen waren, doch slechts eenvoudige lakeien, nog een grootere dosis dommen trots en inbeelding bezaten, dan de inspecteur van politie.

De poortwachters lieten hem, nadat hij zijn legitimatiekaart getoond had, passeeren.

Toen hij in de wachtkamer, die voor gezamenlijke bezoekers van het slot ingericht was, wachtte, kwam eindelijk een bejaard, goed doorvoed, vetgemest bediende naar hem toe, keek hem van top tot teen aan en zei:

„Wees zoo goed, sir, ons te zeggen, wat u hier van ons verlangt?”

Baxter maakte voor den bediende een buiging, kreeg een visitekaartje en zei:

„Ik wensch den rijksbetaalmeester te spreken.”

De bediende wierp een vluchtigen blik op het kaartje en zeide:

„Ik zal laten vragen, of de betaalmeester u ontvangen kan. Neem zoo lang plaats.”

Gehoorzaam als een schooljongen ging de inspecteur weer zitten; hij was voor de eerste maal in het koninklijke slot, en het verblijf daarin was voldoende om hem nauwelijks te doen ademhalen.

Hij moest tien minuten wachten, voordat de lakei, vergezeld van een tweede, terugkeerde, aan de deur bleef staan en met de hand naar Baxter wees.

„Daar zit de man, die den rijksbetaalmeester spreken wil.”

De tweede lakei, die nog meer doorvoed dan de

eerste was, ging met een opgetrokken neus naar Baxter en zei:

„Hoe heeten we?”

Deze uitdrukking begreep Baxter niet. Verbaasd keek hij den dikken lakei aan en begreep niet, wat deze vroeg.

De lakei herhaalde daarom nogmaals:

„Hoe heeten we?”

„Verontschuldig mij — ik vraag excuus — ik had nog niet de eer, kennis met u te maken. Ik ken uw naam niet.”

Het gezicht van den lakei werd nog verwaander.

„U schijnt mij niet te begrijpen, ik vraag, hoe uw naam is.”

„Ach zoo, vergeef mij, — Baxter maakte een buiging — mijn naam is James Baxter. U zult mij zeker wel bij naam kennen, ik ben de inspecteur van politie.”

„Zoo, zoo, behoort ge bij de politie. Tot onzen spijt staan wij hier in geenerlei betrekking met de politie; volg mij.”

In zijn opgewondenheid vergat Baxter zijn hoogen hoed.

Toen hij bij de deur was, riep de eerste lakei, die in de kamer stond:

„U hebt uw hoed vergeten, mijnheer van de politie!”

Wanneer Baxter of iemand anders op zulk een kwetsenden toon zou te geroepen zijn, had hij hem waarschijnlijk een pak slaag gegeven.

Doch hij waagde het niet, hier iets te zeggen, ging naar den stoel, waarop zijn cylinder lag en nam hem bij zich.

„Ik verzoek u om wat spoed te maken,” zei de andere lakei en liep vooruit.

Zeer langzaam liep de lakei voor Baxter uit.

In plaats van den spoed, dien Baxter verwacht had, naar de woorden van den lakei te oordeelen, was het een slakkengang dien zij gingen.

Door een lange rij van gangen en trappen, waar overal gegaloneerde mannen stonden, gekleed als de lakei, die Baxter leidde, kwam hij in een vertrek, de ontvangkamer van den koninklijken betaalmeester.

Dit vertrek was geheel en al op Chineesche manier ingericht, en de grootste kostbaarheid was de levensgrootte porseleinen figuur van een Chineesch afgodsbeeld, dat onafgebroken met het hoofd knikte.

Daar de kamer zeer spaarzaam verlicht was, schrikte Baxter eerst voor den onder een troonhemel zittenden afgod, en toen hij zag, dat deze hem vriendelijk

met het hoofd toeknikte, ging hij dichterbij en maakte een diepe buiging.

Toen hij dit eerbetoon voleindigd had, meende hij, dat de voor hem staande persoon iets wilde zeggen.

Inplaats van een antwoord knikte zij weer.

Baxter maakte daaruit op, dat hij voor de tweede maal een buiging moest maken, en hij boog nu nog veel dieper, dan den eersten keer.

Het beeld knikte weer.

Baxter begon van verlegenheid te zweeten. Wat had dit te beteekenen

Plotseling viel hem een geniale gedachte in.

Hij ging een schrede vooruit, maakte weer een buiging en zeide:

„Heeft mijnheer de betaalmeeſter mij geroepen?”

„Jawel,” knikte het beeld.

„Ik ben de inspecteur van politie Baxter.”

„Jawel,” knikte het beeld.

„Het is een groote eer voor mij, door u ontboden te worden.”

Het beeld knikte onvermoed voort.

Waarschijnlijk was Baxter nog voor het Chineesche afgodsbeeld op de vlucht gegaan, wanneer niet de rijksbetaalmeeſter in persoon was binnengekomen.

Hij meende eerst zijn oogen niet te durven vertrouwen, toen hij Baxter in gesprek met het Chineesche afgodsbeeld aantrof, doch hij dacht, dat de inspecteur van politie slechts gekheid gemaakt had.

Baxter schrikte geweldig, toen de rijksbetaalmeeſter, wiens binnenkomen op de zware tapijten niet gehoord was, hem op den schouder klopte en zeide:

„U bent immers de inspecteur van politie van Londen, Baxter genaamd?”

Totaal verbluft keek Baxter naar den bejaarden heer, die hem geheel onbekend was en stamelde:

„Jawel, Hoogheid! Ik ben de inspecteur van politie van Londen.”

„Ik heb u laten ontbieden, inspecteur, en verzoek u, om mij naar mijn studeerkamer te volgen. Ik zou niet gaarne bij dit voor mij hoogst gewichtig onderhoud willen gestoord worden.”

De rijksbetaalmeeſter opende de deur en kwam nu in het ruime voorhuis, waar weder een groot aantal lakeien stonden, en nu liep Baxter naast den rijksbetaalmeeſter vol trots de gang door naar diens studeerkamer; zeer onderdanig bogen voor hem dezelfde lakeien, die kort te voren hem nauwelijks met een hoofdknikje verwaardigd hadden.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De dwaaltocht in het slot.

„Ik moet vóór alles,” zei de rijksbetaalmeeſter tot Baxter, „een volstrekt stilzwijgen over ons gesprek verzoeken.”

Beiden zaten in de studeerkamer in ouderwetsche stoelen, en Baxter kon nauwelijks van bewondering over deze kostbare inrichting iets zeggen.

„Er is namelijk sprake, mijnheer de inspecteur, van een zeer merkwaardige zaak.”

„Ik ben geheel en al tot uw dienst mijnheer.”

„Ik heb namelijk eenigzins lichtzinnig in mijn club een weddenschap aangegaan, waarin een mijner club-

vrienden, juist als de u bekende Raffles, bij mij verschijnen wil en mij op schertsende wijze wil bedriegen. Deze heer, die dit in zijn schild voert, heeft reeds gisteren een dergelijke weddenschap met twee clubvrienden gewonnen.

Op grond daarvan acht ik er hem toe in staat de weddenschap, die ik met hem heb aangegaan, eveneens te winnen.”

„U bedoelt zeker de zaak met Lord Hammer en Lord Suffolk?”

„Zeer juist, inspecteur.”

„Ik zal al het mogelijke in het werk stellen, mijnheer, dat Lord Aberdeen bij u geen succes zal hebben!”

„Doch, mijn beste inspecteur, dat is niet zoo gemakkelijk!”

„O, mijnheer, ik zal uw particuliere woning door een dubbele rij detectives laten omsingelen en als u het wenscht, in al uwe kamers posten „tzetten.”

De betaalmeeester wenkte met de hand, terwijl hij hem in de rede viel.

„Neen, neen inspecteur er is geen sprake van een inbraak in mijn woning, maar van een geheel andere zaak. Mijn clubvriend namelijk beweert, dat het hem, even goed alsof hij Raffles was, zou gelukken, van mij als rijksbetaalmeeester een groote som gelds te krijgen.

Ik zou nu niet om dat eventueele verlies uw hulp inroepen, maar ik ben een der voornaamste ambtenaren en de zaak kan voor mij zeer onaangename gevolgen hebben!”

„U hebt volkomen gelijk, mijnheer, vooral als de couranten hiervan iets vernemen en het hunne lezers mededeelen. Ik heb dat zelf onderzonden; men wordt op de brutaalste manier over den hekel gehaald en die lui van de pers bedenken in het geheel niet, dat zij zelf ook niet verstandiger zouden geweest zijn, als zij in hetzelfde geval verkeerden.

Bepaal dus zelf, op welke wijze u mijne diensten noodig hebt en ik ben gaarne bereid.”

„Ja mijn waarde inspecteur, ik kan u werkelijk geen raad geven. Ik hoopte die van u te zullen krijgen. U bent immers de voornaamste politiebeambte van onze hoofdstad en behoort dus van zulke zaken een beetje meer verstand te hebben dan wij.”

Baxter voelde zich zeer geleid.

Hij zette een hooge borst op, wierp het hoofd in den nek en sprak:

„Ongetwijfeld mijnheer, ik ben zeer zeker in dergelijke aangelegenheden zeer ervaren, omdat het mijn beroep is. Ik heb ook reeds een plan.”

„En dat is, mijnheer de inspecteur?”

„Ik zal de woning van den heer, waarmede u hebt gewed, — en dat is immers Lord Aberdeen, wonende Regent park no. 12, dag en nacht scherp laten bewaken, en hem, zoodra hij de villa verlaat, onmiddellijk laten volgen.”

De betaalmeeester keek peinzend voor zich.

„Dat zou misschien een middel zijn, mijnheer de inspecteur, maar misschien valt u nog een ander in?”

„Daarover moet ik eerst met mijn beambten spreken, maar — ik zal voorloopig onmiddellijk het door mij beraamde plan ten uitvoer brengen en dan verder zien, welke maatregelen nog meer te nemen zijn.”

De betaalmeeester stond op, gaf den inspecteur de hand en sprak:

„Gij zoudt mij zeer aan u verplichten, als het u gelukte. De weddenschap loopt binnen drie dagen af. Mocht het door uwe maatregelen gelukken, dat ik win, dan zal ik mijn erkentelijkheid natuurlijk toonen en bij uw hoogste chefs een goed woord voor u doen.”

De politie-inspecteur boog diep, en beloofde nogmaals al het mogelijke te doen; de betaalmeeester geleidde hem tot aan de deur en Baxter vertrok.

De betaalmeeester had vergeten, een bediende te laten komen om Baxter uit het doolhof van gangen en trappen, die het slot doorkruisten, te geleiden.

Met hoog opgeheven hoofd ging Baxter de gang door, liep een trap af, een andere gang door, sloeg rechts- daarna links af en wist nu niet meer, hoe hij nog verder moest gaan.

Hij was zonder het te weten in den bediendenvleugel van het slot gekomen en hier stonden niet, zooals in het hoofdgebouw, overal lakeien, die hij kon vragen.

Op zijn goed gesternte vertrouwende, ging hij verder. Steeds dieper werd de stilte om hem heen.

Hij verbaasde zich, dat de gangen niet met tapijten belegd, de trappen maar met eenvoudige cocosloopers bedekt waren.

Eindelijk stond hij radeloos stil aan den voet van een trap bij drie donkere gangen.

Vastberaden ging hij naar de eerste deur, klopte, en daar niemand antwoordde, opende hij haar en keek in een slaapkamer — de slaapkamer van een lakei — waar de grootste wanorde heerschte.

Een oogenblik bekeek Baxter die wanorde, daarop lachte hij zacht en zei:

„Dat schijnt hier precies zoo te zijn als in andere huizen; aan den voorkant alles in orde, van achteren het tegendeel. Ik had nooit gedacht, dat een van die voorname lui hier in dit koninklijk paleis zóó schandelijk woont.”

Hij sloot de deur weer en ging terug naar de trap. Eindelijk kwam hij weer in een voornamer gedeelte waar de roodfluweelen loopers begonnen en de lakeien als pilaren tegen de muren stonden.

Niemand bekommerde zich om hem en daar hij zich geneerde, een van de mannen te vragen, ging hij steeds verder tot hij aan het eind van een gang aan een

vleugeldeer kwam, die twee lakeien voor hem openden.

Een oogenblik later stond hij in een kleine zaal, waarin nog twee personen zaten.

Een dienaar nam hem zonder iets te vragen zijn cylinder af en eerst nu sprak Baxter:

„Neem mij niet kwalijk, ik heb volstrekt niet het plan, mijn kleeren af te geven, ik wil —”

De lakei glimlachte beleefd en antwoordde:

„Pardon sir, maar gij moet toch ter audiëntie bij Zijne Majesteit uwe pels en hoed afgeven.”

Baxter werd heet en koud tegelijk.

Wat zei die man? — Sprak hij niet van een audiëntie bij den koning?

Terwijl hij nog nadacht, wilde de lakei hem de pels van de schouders nemen en eerst nu gelukte het Baxter den bediende duidelijk te maken, dat hij zich vergiste en niet den koning wenschte te spreken, maar den uitgang van het slot zocht.

Dadelijk bracht de lakei hem weer naar de deur, reikte hem zijn hoed en vóór dat Baxter het zelf wist, stond hij weer in den corridor.

Nu wendde hij zich tot een der zich daar bevindende lakeien en vroeg dezen naar den uitgang.

De man keek hem hoogmoedig aan, wees met de hand naar rechts en zei kortaf:

„Daar, naar beneden, sir!”

Opnieuw begon Baxter zijn wandeling, weder kwam hij in een gang, en daar stond geen lakei, dien hij vragen kon.

Baxter begon bij zich zelf te vloeken, daar de gangen er allen gelijk uitzagen, zoodat hij steeds dacht, altijd weer in dezelfde gang te zijn.

Hij baadde reeds door het heen en weer loopen in zijn zweet, en besloot nu, iedere trap, die hij zag, af te loopen.

Hij zeide tot zich zelve, dat hij op deze manier in ieder geval bij een uitgang moest komen.

Natuurlijk kwam hij in den kelder terecht. Doch aan het einde van de keldergang zag hij licht branden, hoorde het rammelen van borden, en de reuk van gebraad en andere lekkernijen drong tot hem door.

Voorzichtig tastte hij in het donker, totdat hij door de lange gang bij het licht kwam, opende de deur en bevond zich in de koninklijke keuken.

Met een luid „Hallo” werd hij door de koks en de dienstmeisjes begroet, die daar in groot aantal aan den arbeid waren, en eindelijk vond Baxter iemand, waarmede hij ten minste kon praten.

Toen zij hoorden, dat hij reeds sedert een uur door het slot wandelde, om den uitgang te vinden, begonnen zij luid te lachen, en toen Baxter vertelde, dat hij ergens honger had, brachten zij hem naar een kleine zijkamer en nadat hij zijn pels had afgelegd, zetten zij hem een groote portie gevogelte en nog verscheidene andere gerechten voor.

Baxter toonde zich daarvoor, zooals de kok ook gehoopt had, zeer dankbaar en gaf hem een goudstuk; toen brachten de mannen hem nog een flesch wijn, en de chefkok ging zelfs met Baxter klinken.

Daarna bracht men den inspecteur naar een zijuitgang en ruim adem halend stond hij eindelijk weer voor het paleis.

In een auto reed hij naar het hoofdbureau van politie, en toen de „vloer” hem binnen zag komen, zag deze dadelijk aan de punt van Baxters neus, dat de almachtige chef in een uitstekend humeur was.

Nauwelijks was Baxter gaan zitten, of een der dienstdoende agenten verscheen en vroeg, of hij voor Baxter ook voor een ontbijt moest zorgen.

Met een trotsch gebaar bedankte de inspecteur en zei: „Ik heb reeds in het koninklijke paleis gegeten?”

De „vloer” sperde de oogen wijd open.

Hij dacht er over na, of wat Baxter vertelde, de waarheid was.

„Ach, inspecteur, ik hoorde daar juist dat u bij Zijne Majesteit aan tafel hebt gezeten,” zei hij met nadruk.

„Jawel, mijn beste Marholm. Ik zeg je, dat ik nog nooit in mijn leven zoo uitstekend heb gegeten. Eerst schildpadsoep, zoo iets heerlijks kan je je niet voorstellen, toen een gevogelte, waarvan ik den naam vergeten ben, en nog verscheidene andere gerechten.”

„Mag ik vragen, mijnheer de inspecteur met wien u de eer hadt daar samen aan tafel te zitten?”

„Wij waren geheel alleen. .. Doch vraag nu niet verder en wees niet zoo nieuwsgierig, maar luister naar mij. Ik heb een opdracht voor je.”

De „vloer” lachte in zich zelve en dacht:

„Dat is de grootste leugen, die hij mij nog ooit verteld heeft.”

„Dus luister, Marholm,” begon Baxter, „kies onmiddellijk uit onze geheime beambten een dozijn betrouwbare mannen uit en zend hen naar het huis van Lord Aberdeen.”

„Naar Lord Aberdeen? Heeft hij een misdaad gepleegd? Dat klinkt bijna alsof de Lord de overal gezochte Raffles zou zijn.”

„Houd je domme opmerkingen voor je. Marholm. Ik herhaal je, kies twaalf flinke detectives uit en zend hen naar de villa met de opdracht, dat zij dit huis onafgebroken bij dag en nacht moeten bewaken. Natuurlijk moet dit vooral niet in het oog loopen.”

„Zeer goed, inspecteur, en wat moet er verder gebeuren?”

„Zoodra Lord Aberdeen de villa verlaat, moeten eenige detectives hem stap voor stap volgen. Zoodra hij het koninklijke slot binnengaat, moet je je bij den koninklijken betaalmeester laten aandienen en dezen van de komst van Lord Aberdeen het koninklijke slot kennis geven. Dat is alles, wat ik je te zeggen heb!”

De „vloot” ging naar de deur, om de agenten der geheime politie marschvaardig te maken. Reeds na verloop van tien minuten trad hij met de mannen het

vertrek binnen, en gaf Baxter hen nogmaals nauwkeurige instructies.

Tegelijk met de beambten verliet de inspecteur zijn bureau, om thuis uit te slapen.

De „vloot” nam echter de telefoon, liet zich met de redactie van de „Times” verbinden en deelde aan den redacteur Johnson, waarmede hij zeer bevriend was, mede, dat zijn chef, de inspecteur van politie Baxter, heden in gezelschap van den Koning alleen het middagmaal had gebruikt.

De redacteur wilde dat natuurlijk eerst niet gelooven en dacht, dat de „vloot” een grap met hem wilde uithalen, doch Marholm verzekerde, dat hij voor de waarheid instond, daar Baxter het hem persoonlijk had medegedeeld.

Zeer tevreden over zijn bericht stopte de „vloot” zijn pijpje en deed het zelfde, wat de hooge chef deed: hij luierde.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Door speurhonden omringd.

Charly Brand stond aan het venster en keek naar het Regent-Park, waar de namiddagwandeling van de Londensche aristocratie begon, toen het zijn aandacht trok, dat eenige mannen, die naar den anderen kant van de Parkstraat gingen, van tijd tot tijd de villa bespieden.

Onmiddellijk zei hem een inwendige stem, dat deze mannen niet zonder oogmerk daar aan de overzijde liepen te wandelen, doch waarschijnlijk in geheime opdracht handelden.

Toen zij na verloop van een half uur nog altijd op en neer liepen, riep hij Raffles.

Nauwelijks had deze achter de dichte gordijnen verborgen, de mannen, die Charly Brand verdacht voorkwamen, gezien, toen hij zei:

„Mijn beste Charly, die menschen daar aan den overkant zal ieder inwoner van Londen, die geen ge-

boren idioot is, onmiddellijk als geheime politie-agenten herkennen!”

„Mee je dat inderdaad, Edward?”

„Maar natuurlijk, Charly, ten eerste dragen zij een wandelstok of parapluie van obligaat, ten tweede laarzen, die duidelijk het stempel dragen dat zij in de gevangenis gemaakt zijn, ten derde zien zij er zoo aardsdom uit, zooals er geen ander kan uitzien. Zelfs de snor verraadt den politieagent!”

„Ja, Edward, maar wat hebben deze mannen met onze villa uit te staan?”

„Dat kan ik ook niet zeggen, Charly, doch wij zullen tot vanavond de zaak kalm aanzien.”

Raffles dineerde met Charly Brand tegen zes uur volgens Engelsche gewoonte, dronk daarna zijn kop koffie, rookte en las de avondbladen.

Charly Brand sloop echter ieder oogenblik naar het

venster, keek naar de donkere Parkstraat en overtuigde zich er voortdurend van, dat de beambten nog altijd op hunne plaats waren.

Plotseling begon Raffles luidkeels te lachen.

„Wat is er, Edward?“, riep Charly Brand, en zag dat Raffles de courant in de hand hield.

„Een uitstekende mop, Charly, die waarschijnlijk de redacteur van de „Times“ zelf verzonnen heeft. Luister maar eens, wat hier staat, en wel onder de bijzondere berichten.

Charly Brand ging tegenover Raffles zitten, en deze las:

„De inspecteur van politie Baxter in het Buckingham-Palace.

Zooals wij zoo juist uit een goede bron vernomen hebben, inviteerde de koning inspecteur van politie Baxter heden bij zich te dineeren. De inspecteur van politie Baxter heeft de eer gehad, bij den koning te middagmalen. Wij weten niet, welke opdracht de inspecteur van den koning ontvangen heeft. Volgens onze meening waren er toch wel bekwaamere ambtenaren, aan wie de Koning zijn vertrouwen kon schenken!“

Raffles zweeg en keek kalm naar Charly Brand.

„Ik begrijp niet, waarom jij zoo lacht, Edward.“

„Zoo lacht?“ antwoordde Raffles, „beste vriend, het is om te schreien. Ieder woord is toch krankzinnig en bovendien een steek onder water, die hem de redacteur van de „Times“ geeft.“

Charly Brand stak een sigaret aan, dacht een oogenblik na en sprak:

„Dat kan je immers nog niet bevestigen, Edward; maar ik stel veel meer belang in het feit, dat de detectives nog altijd om ons huis zwerven, en volgens mijn meening met een versterkt aantal.“

„Wel, wij zullen eens zien, Charly, ik ben van plan, nu naar de Towerclub te rijden. Wij zullen dan kijken of deze mannen iets tegen mij in hun schild voeren!“

Het hart van Charly Brand klopte hevig, toen hij achter de gordijnen verborgen, zag, dat Raffles op straat ging, langzaam voor de deur eerst zijn handschoenen aantrok en toen langs de Parkstraat ging om een auto te nemen.

Toen bemerkte hij echter ook, hoe aan den overkant tusschen de boomen de detectives van alle kanten aanstalten maakten, om Raffles te volgen.

„Dat wordt een vervolging,“ fluisterde Charly

Brand, en dacht er over na, of hij Raffles zou volgen. In allen geval zou hij hem een half uur later in de Towerclub opschellen en vragen, wat hij van de zaak dacht.

Hij was zóó zenuwachtig, dat hij nauwelijks het tijdstip kon afwachten, dat hij zich telefonisch met Raffles kon laten verbinden.

Wellicht had de politie zijn vriend reeds gearresteerd.

Eindelijk was hij met Raffles aangesloten.

„Hallo, Charly, ben jij het?“ riep de welbekende stem van Raffles.

„Jawel, Edward, ik ben het, en ik wilde vragen, of je de heeren hebt opgemerkt, die je van alle kanten uit het park gevolgd zijn?“

„Natuurlijk. Als door een eerewacht omstuwd, hebben zij mij tot aan de club gebracht en staan nu hier als schildwachten voor het huis. Ik word heden in Londen zóó goed bewaakt, alsof ik de koning in eigen persoon was.“

„Ben je niet bang?“

„In het minst niet, Charly, wees maar niet ongerust; als deze mannen iets tegen mij in hun schild voerden, dan was dat reeds lang uitgevoerd.“

Daarmede eindigden zij hun telefoongesprek, en Charly Brand was weer gerustgesteld.

Raffles wachtte echter dezen avond te vergeefs op de komst van den betaalmester; daarentegen bestormde men hem van alle kanten met vertrouwelijke vragen, wanneer hij zijn weddenschap met den betaalmester wilde ten uitvoer brengen, hij had nog slechts twee dagen den tijd.

Raffles gaf echter daarop geen antwoord, doch bracht het gesprek op het zeldzame courantenbericht, dat over den inspecteur van politie Baxter in het Avondblad had gestaan. Daarover verwonderde zich niet alleen Raffles, doch al de clubleden, en niemand van hen kon daarvoor een verklaring vinden.

Toen Raffles des nachts naar huis ging, volgden hem weder als schaduwen de detectives.

De betaalmester, die eveneens het bericht in de courant gelezen had, begreep onmiddellijk den samenhang, en beefde van woede over de verregaande brutaliteit, die zich de een of andere spotter veroorloofd had in verband met Baxter's bezoek in zijn kamer.

Nog denzelfden avond liet hij zich telefonisch met Baxter verbinden.

Deze had niet het geringste vermoeden, daar hij nog geen Avondblad gelezen had, wat men over hem geschreven had.

„Hoor eens,” zei de betaalmeeester, „ik ben over het bericht in de „Times”, dat u heden alleen met den koning het middagmaal hebt gebruikt, totaal radeloos. Hoe is zulk een bericht toch mogelijk?”

Baxter dacht, dat hij droomde, toen hij de stem van den betaalmeeester en de mededeeling hoorde.

„Vergeef mij, mijnheer!” stamelde hij, „ik weet niet, wat u bedoelt, welk bericht heeft in het Avondblad gestaan?”

„In de „Times” staat, dat u heden de eer gehad hebt, met den koning te dineeren.”

Onmiddellijk herinnerde zich Baxter wat hij aan de „vloer” verteld had; hij begon te beven als een riet en wist niet, wat hij den betaalmeeester moest antwoorden.

„U moet,” sprak deze verder, „natuurlijk nog dezen nacht de courant berichten, dat wat zij schreef, een onwaarheid is.”

„Maar dat spreekt vanzelf, mijnheer. Dat is een schandelijke boosaardigheid.”

„Een zeer onaangename geschiedenis. Ik breek mij te vergeefs het hoofd, hoe dit mogelijk kon zijn.”

„Ik ook, mijnheer!”

„Doe dus nu wat ik u gezegd heb.”

„Jawel, mijnheer!”

Daarmede was het gesprek afgelopen — het was des avonds negen uur, en Baxter, die juist van plan was geweest uit te gaan, nam een rijtuig en reed naar de redactie van de „Times”.

Daar bracht men hem naar redacteur Johnson.

Als een losgebroken stier liep Baxter naar hem toe en schreeuwde:

„Mijnheer, wat valt u in om mij op een dergelijke manier bij het publiek belachelijk te maken?”

De kleine verslaggever keek hem zeer kalm aan en zei:

„Vóór alles: schreeuw hier niet zoō, want anders laat ik u er hier uitsmijten, en dan weet ik volstrekt niet, wie u bent.”

„Wat?!” schreeuwde Baxter nog woedender. „U wilt mij er hier laten uitsmijten? Probeer het maar eens, mij aan te raken, dan laat ik u en ieder, die dit wagen durft, onmiddellijk arresteeren. Ik ben inspecteur van politie Baxter!”

De collega's van den redacteur, die met hem in hetzelfde vertrek zaten, lachten Baxter hartelijk in zijn gezicht uit, toen zij wisten, wie hij was.

„Dus,” zei redacteur Johnson. „U beweert, dat ik u belachelijk heb gemaakt; daarmede bedoelt u waarschijnlijk het bericht over uw diner bij den koning?”

„Jawel, dat bedoel ik, jou ellendige eerroover en persmuskiet!”

Johnson wendde zich tot zijn collega's en zeide:

„Mijnheeren, u waart getuigen, dat de inspecteur van politie mij diep beleedigde en eerroover noemde!”

„Dat heb ik gezegd,” schreeuwde Baxter, die aan alles, wat met de pers in verbinding stond, een verschrikkelijken hekel had, „en indien u het wenscht, wil ik het u wel zwart op wit geven.”

„Het is mondeling voldoende, mijnheer de inspecteur, en vertel mij nu wat u hier wilt, want wij moeten werken, u stoort ons.”

„Ik kom hier om u te verklaren, dat uw bericht absoluut een leugen is. Ik heb niet met den koning gedineerd, doch ik was bij den betaalmeeester en heb —” hij bleef steken, hij wist niet of het wel raadzaam was de zuivere waarheid te vertellen.

„Wij hebben echter uit een absoluut vertrouwbaar bron het bericht, dat u met den koning gedineerd hebt.”

Baxter zwaaide met zijn arm in de lucht.

„Dat is niet waar, mijnheer de redacteur. Iemand heeft u voor den gek willen houden!”

Zonder zelfs den redacteur een „goeden avond” te wenschen, verliet Baxter het vertrek en was in zulk een slechte bui, dat hij er niet eens lust voor gevoelde om zich in het een of andere cabaret te amuseeren.

Den volgenden morgen las Raffles aan het ontbijt het bericht van de „Times”, overhandigde het Charly en zeide:

„Mijnheer de betaalmeeester vecht met oneerlijke wapens. Hij heeft in verband met onze weddenschap den inspecteur van politie laten komen, en die heeft, om den rijksbetaalmeeester te helpen, de eerewacht, bestaande uit een dozijn detectives, voor ons huis opgesteld. Overigens heeft Baxter zich weer eens tegenover het publiek geblameerd, want de „Times” schrijft, dat zij er onmiddellijk aan getwijfeld heeft, dat iemand als Baxter bij den koning zou gedineerd hebben. Daarboven krijgt hij een duchtige vermaning als ambtenaar, waarom hij nog altijd niet den veel gezochten Raffles gearresteerd heeft.”

Omstreeks denzelfden tijd raasde Baxter tegen de „vloer”:

„Ik sla je dood, ik vermoord je, ik zal je in de Theems laten smijten!”

De „vloer” bleef zeer kalm en dacht:

„Hij is totaal krankzinnig geworden.”

„Nu sta je daar en trekt een gezicht, alsof je volstrekt niet weer, waarvan sprake is.”

„Tot nu toe weet ik dat ook nog niet, inspecteur!”

Wanneer Baxter met zijn oogen de „vloot” had kunnen doorboren, dan had hij dit zeker gedaan.

Uit den zak van zijn overjas nam hij de Ochtendeditie en toonde Marholm het met potlood aange- streepde bericht.

Langzaam las de „vloot” het hem reeds bekende cour- rantartikel. Hij wist zeer goed, dat de redacteur van de „Times” hem als berichtgever niet zou verraden. Met kalme gelaatstrekken gaf hij Baxter de courant terug en zei:

„Dat is een leelijke geschiedenis, inspecteur!”

„Dus je wilt nog jokken? Je wilt toch zeker niet beweren, dat jij niets zoudt afweten van dat courant- artikel?”

„Natuurlijk beweer ik dat. Ik weet inderdaad niet, waarom u zich eigenlijk zoo opwindt.”

Baxter knarste op de tanden en balde de vuisten.

„Jij bent de eenige, die ik het een en ander van mijn bezoek bij den koning heb medegedeeld.”

Zonder met de oogen te knippen, antwoordde de „vloot”:

„Dat beweert u, mijnheer de inspecteur, doch kan toevallig de deur van deze kamer niet op een kier heb- ben gestaan, zoodat ons de een of ander beluisterde? Dat kunt u noch ik weten!

Doch — neen — nu valt mij iets in —” Marholm had namelijk vlug eerst een gepast antwoord bedacht — „in mijn blijdschap over de hooge eer, die u ten deel is gevallen, heb ik het aan mijn bekenden medege- deeld.”

„Je hebt mij een mooie kool gestoofd. Hoe kon je dat nu toch doen? De koning zal buiten zichzelf van woede zijn, als hij iets verneemt over het couranten- artikel.”

„Ja, maar *waarom* dan toch, inspecteur? U verteldet mij toch, dat u met den koning samen gedineerd hadt. Ja, u verteldet mij zelfs ook, dat u eerst een heerlijke schildpadsoep en toen —”

Baxter viel hem met een luid gebrul in de rede:

„Wil je wel zwijgen — houd je mond — je schijnt gedroomd te hebben — ik heb heelemaal niet met je gesproken, versta je mij?”

„Maar, inspecteur, dat zult u toch niet willen be- weren?”

Baxter trippelde van woede, werd purperrood in het gezicht van al zijn schreeuwen en brulde verder:

„Jawel, jij gemeene leugenaar, dat beweer ik inder- daad, dat is een voldongen feit. Hoe kon je zoiets verzinnen?”

„Nu breekt mijn klomp,” zei de „vloot” en nam een aanvallende houding aan, „hoor eens, inspecteur, ik ben graag bereid iets voor u op mijn kerfstok te nemen, maar deze zaak, die u mij op mijn dak wilt schuiven, gaat mijn krachten te boven. Ik begrijp nu, waarom u zoo opgewonden bent. Het is een afschuwelijke toe- stand, waarin u zich thans bevindt, doch dat ik mij daarom door u voor leugenaar moet laten betichten, dat gaat niet. Ik zeg hierbij mijn betrekking op, wegens zware belediging, en zal onmiddellijk van hier naar de redactie van de „Times” gaan en haar mededeelen, op welke manier u mij hier beledigd hebt en waarom ik mijn betrekking moest opzeggen!”

Hij kreeg zijn overjas, nam zijn hoed en wendde zich naar de deur.

Baxter wist, dat, wanneer Marholm zijn bedreiging ten uitvoer bracht, het met zijn betrekking als inspec- teur van politie van Londen gedaan was.

Op hetzelfde oogenblik, dat de „vloot” de deur open- deed, sprong hij hem na, pakte hem bij zijn armen en trok hem in het bureau terug.

„Blijf hier, Marholm,” hijgde hij, „blijf hier, vriend, hoe kun je mij nu zóó verkeerd verstaan, het zij verre van mij, je te willen beledigen!”

Marholm, die nu zag dat Baxter zoete broodjes bakte, keek dezen trotsch aan en antwoordde:

„U schijnt reeds weer vergeten te hebben, wat u mij zoëven gezegd hebt. Neen, inspecteur, dit was de laat- ste keer, dat ik mij door u heb laten beledigen. Ik vertrek.”

Baxter begon te beven.

„Marholm, als je vertrekt, dan gebeurt hier een on- geluk; wil je het leven van een mensch op je geweten hebben?”

„Dat zal niet gebeuren, inspecteur; want ten eer- ste is uw revolver niet geladen en ten tweede zou het toch jammer zijn voor de meisjes in de varié-é- theaters aan het Strand, die zouden zich dood treuren.”

„Je overdrijft, Marholm; je weet toch zeer goed, dat ik je steeds vaderlijk toegenegen was.”

„Maar, inspecteur, u vergeet, dat ik even oud ben als u.”

„Dat komt uit, maar al zijn wij even oud, dan kan ik als je chef je immers wel vaderlijk toegenegen zijn — kom, ga hier eens naast mij zitten en laat ons eens kalm over de zaak spreken.”

„Hij wil mij zeker omkopen, maar dan zal hij goed over de brug moeten komen,” dacht de „vloo”.

Luid voegde hij er aan toe:

„Het is toch doelloos, inspecteur!”

„Neen, neen, het is niet doelloos. De vorige week heb je gezegd, dat je verhooging van salaris wenscht. Hoeveel verhooging heb je gevraagd?”

„Tien pond per maand.”

Zuchtend vroeg Baxter:

„Heb je toen niet twee pond gevraagd, Marholm?”

De „vloo” antwoordde kalm:

„Ik vroeg tien pond, inspecteur!”

„Dat is niet mogelijk, waarde Marholm.”

„Dat is niet *on*mogelijk,” zei de „vloo”, „als u er in toestemt, dan wordt het door de kas van de politie uitbetaald, maar” — hij nam een houding aan alsof hij opstaan wilde — „laat ons het gesprek hierover maar staken, want er zijn mij genoeg betrekkingen aangeboden en ik gevoel geen lust om mij nog langer door u te laten ringelooen.”

„Welnu, Marholm, dan sta ik je die tien pond verhooging toe.”

„Dan eisch ik dadelijk een schriftelijke verklaring van u.”

Hij kende den inspecteur en wist wel, dat deze in staat was om vier-en-twintig uur later alles te ont-kennen.

Baxter schreef de verklaring en gaf die aan Marholm.

„Zoo,” zei Marholm, „dat is in orde, en wat verlangt u nu verder van mij?”

„Ik wensch, dat je aan redacteur Johnson verklaart, dat je mij verkeerd begrepen hebt en dat ik je alleen heb verteld, dat ik in het koninklijk slot gedineerd heb.”

„Is dat werkelijk zoo, inspecteur, of jukt u weer?”

„Dat is inderdaad zoo, Marholm.”

Maar de „vloo” wilde het nog niet gelooven.

„Dan verzoek ik u om mij te vertellen waar u in het koninklijk paleis hebt gegeten.”

„Dat zal ik je zeggen,” — Baxter wischte zich het zweet van het voorhoofd, — „ik was bij den betaalmeester, en toen ik van hem wegging kon ik den uitgang niet vinden en kwam in de koninklijke keuken terecht. Ik vertelde daar aan den kok, dat ik grooten honger had en deze gaf mij een uitstekend diner. Dat is de zuivere waarheid.”

„Goed,” zei de „vloo”, „ik wil dat gelooven; het gaat eigenlijk ook niet *mij*, maar u zelve aan. Ik zal nu naar de redactie gaan en haar dit bericht mededeelen.”

„Ja, doe dat, Marholm.”

Vergezeld van de beste wenschen van zijn machtigen chef, vertrok de „vloo”, was een half uur later bij zijn vriend, den redacteur Johnson, en had het genoeg, nadat hij alles verteld had, dat allen hartelijk begonnen te lachen.

Johnson dicteerde dadelijk een nieuw bericht, dat den titel droeg:

„Baxter heeft in de koninklijke keuken gegeten.”

NEGENDE HOOFDSTUK.

De rijksbetaalmeester als proefkonijn.

Het was tegen den middag, toen Raffles naar het Buckinghampaleis reed en in zijn auto de andere rijtuigen van de eerewacht volgde.

Kort nadat Raffles, die in het koninklijk paleis als Lord Aberdeen bekend was, aankwam, waren de detec-

tives daar ook aangekomen om den betaalmeester te spreken.

Raffles, die het paleis van den koning nauwkeurig kende, was in de kanselarij gegaan, waar de jonge Lord Hoexter, zijn clubvriend, chef was.

Raffles wist wel, dat Lord Hoexter om dezen tijd van den dag nooit aanwezig was, maar daar de beampten van den jongen Lord wisten, dat Lord Aberdeen zijn getrouwe vriend was, lieten zij hem in diens vertrek binnengaan, om daar te wachten op de terugkomst van Lord Hoexter.

Dat was juist, wat Raffles wenschte.

Niemand bemoeide zich nu met hem en om geen tijd te verliezen, ging hij naar de telefoon en liet zich met den betaalmeeester verbinden.

„Hier rijksbetaalmeeester!” klonk het terug.

„Hier de adjudant van de koningin!” antwoordde Raffles.

„Ik moet u mededeelen, dat de hofdame der koningin, lady Webster, die bij de juweliers Brill brothers een grooten inkoop moet doen, bij u zal komen. U zult de dame begeleiden moeten naar den juwelier.

De koningin laat u verzoeken om den juwelier te betalen.”

Daarna stond Raffles op, keek glimlachend naar het telefoontoestel en dacht:

„Telefonisch kon ik niet meer doen; nu zal ik den betaalmeeester persoonlijk opzoeken.”

Hij verliet haastig het vertrek en kwam spoedig bij den rijksbetaalmeeester.

Eenigszins verlegen groette deze hem en vroeg wat Lord Aberdeen wenschte.

„Ik kom,” zeide Raffles, „om u naar aanleiding van de courantenartikelen te vragen, of u misschien, in verband met onze weddenschap, inspecteur Baxter hebt laten komen?”

De rijksbetaalmeeester durfde het als man van eer niet wagen om te liegen, en antwoordde toestemmend.

„Wel,” antwoordde Raffles, „dan wilt u zeker wel de goedheid hebben om den inspecteur te verzoeken, dat hij de detectives, die het mij met het bewaken van mijn huis lastig maken, laat terugkomen.”

„Dat zal ik doen, Lord Aberdeen. Overigens denk ik niet, dat het u gelukken zal de weddenschap te winnen, want u hebt nog slechts vier-en-twintig uur tijd.”

„O, mijn waarde heer, in vier-en-twintig uur kan er veel gebeuren.”

De betaalmeeester boog. „Zooals u zegt, Lord Aberdeen.”

„Ik moet Lord Hoexter nog opzoeken,” zei Raffles nu; „wij zullen elkander hedenavond nog wel in de club ontmoeten.”

De heeren gaven elkaar de hand, Raffles nam afscheid en vertrok.

Toen hij thuiskwam, zag hij tot zijn genoegen dat de rijksbetaalmeeester den inspecteur Baxter bericht had gezonden, en dat de politieposten van de villa verdwenen waren.

Nu ging Raffles haastig aan het werk. Eerst kleepte hij Charly Brand als een koninklijken lakei aan. Hij had nog van een vroeger gemaskerd bal een volslagen livrei, dat hij van een koninklijken lakei gekocht had, en daarna schminkte hij zijn gladgeschooren gezicht zóó uitstekend, dat hij, toen hij de damespruik had opgezet, er precies als een voorname, bejaarde lady uitzag. Uit zijn rijkvoorzien kleederschat nam hij alles, wat bij een damestoilet behoort, en na verloop van drie kwartier zag hij er als een volkomen lady en Charly Brand als een koninklijke lakei uit. Zelfs de overjas, die de koninklijke lakeien dragen, ontbrak niet.

„Zoo,” zei Raffles, „zet nu zooveel mogelijk een dom gezicht en volg mij naar het paleis.”

In een auto, het was juist een uur na het telefoongesprek, kwam Raffles in het slot, waar de soldaten hem zonder te vragen, daar hij in gezelschap van een koninklijken lakei was, lieten passeeren, en begaf hij zich naar de vertrekken van den betaalmeeester. Het was onmogelijk voor deze lakeien, alle hofdames der koningin te kennen, en daar Raffles een tamelijk dikken sluier droeg, koesterde de betaalmeeester niet de minste argwaan.

Met bijzondere wellevendheid hielp hij de gewaande hofdame in het koninklijke rijtuig, dat hij had laten bestellen, en reed met haar naar Brill brothers.

Charly Brand ging echter weer, volgens verlangen van Raffles, van het koninklijk slot naar huis terug.

Bij den juwelier koos Raffles een kostbaar sieraad van paarden uit, ter waarde van achtduizend pond sterling. De betaalmeeester gaf daarvoor een chèque, overhandigde die aan de dame, de lady betaalde, liet zich het sieraad inpakken en zeide:

„De koningin wenscht het sieraad dadelijk te hebben.”

Daarna wendde zij zich tot den betaalmeeester en zeide: „Ik heb nog eenige boodschappen te doen, ik heb uw welwillende begeleiding niet verder noodig.”

De betaalmeeester boog en reed, daar de hofdame voor het rijtuig dankte, naar het slot terug.

Onmiddellijk daarop nam de hofdame een eenvoudig rijtuig en reed naar Regentpark, 12.

Binnen twee uren had Raffles de truc, waarover hij met den betaalmeeester gewed had, uitgevoerd.

Des avonds kwam de betaalmeeester niet in de club, hij liet weten dat hij zich ongesteld gevoelde, doch hij zou den volgenden avond stipt aanwezig zijn.

Om negen uur den volgenden avond kwam de betaalmeeester, vol trotsche zelfvoldoening, groette zijn clubvrienden en gaf aan ieder de verzekering, dat de weddenschap tot nu toe nog niet door Lord Aberdeen gewonnen was.

Daar kwam Raffles binnen en werd vooral door den betaalmeeester bijzonder vriendelijk begroet.

„Wel,” lachte Raffles, „wij hebben elkander toch eerst gisteren bij Brill Brothers gesproken. U doet alsof wij elkander in langen tijd niet gezien hadden.”

De betaalmeeester zette een verbaasd gezicht.

„Ik was toch niet met u bij Brill Brothers?”

„Zeker, mijn beste heer. Ik haalde u zelf uit het Buckinghampaleis en reed met u naar Brill Brothers, om deze paarden te koopen.”

„Ik ben zonder twijfel naar den juwelier gereden, doch niet in uw gezelschap, Lord Aberdeen, doch wel in begeleiding der hofdame van de koningin.”

Nu begon Raffles luidkeels te lachen.

„Dat was een gewaande hofdame, mijn beste heer. Ik was het zelf, om, overeenkomstig onze weddenschap, van u persoonlijk geld te ontvangen, zonder dat u wist dat ik het was. Neem deze snoer paarden, zend haar morgen naar Brill Brothers terug, en laat u de achtduizend pond sterling teruggeven. Ik heb mijn weddenschap tegenover u op alle punten gewonnen.”

De betaalmeeester dacht nog altijd, dat hij droomde, zoo onwaarschijnlijk scheen hem deze geschiedenis.

Doch er was niets aan te doen. Dat was inderdaad de paarlencollier.

Nu mengde zich de president van de club in het gesprek:

„Mijn hooggeachte clubvrienden! Naar mijn meening moet er een einde aan de zaak komen. Naar het mij voorkomt, heeft onze waarde Lord Aberdeen de weddenschap gewonnen.”

„Onvoorwaardelijk!” klonk het van alle kanten.

„Hiop — hiop — hoera! voor Lord Aberdeen!”

Raffles dankte, en de betaalmeeester wendde zich nu tot den president:

„Ik verklaar, dat Lord Aberdeen gewonnen heeft. Wees zoo goed den Lord mijn chèque te overhandigen. Het zou mij echter zeer onaangenaam zijn, wanneer de grap publiek werd gemaakt.”

Raffles, die van den president van de club de chèque van den betaalmeeester ontving, zeide:

„Het spreekt vanzelf, dat wij daarover zullen zwijgen.”

De betaalmeeester, die nog altijd den paarlencollier in de hand hield, antwoordde:

„Wanneer ik maar wist, wat ik met de paarden moet beginnen. De juwelier zal zich over de teruggave verwonderen. Ik wil, zooals ik reeds gezegd heb, ieder opzien vermijden.”

„Ik zelf zal ze terugbrengen, en u het betaalde bedrag met mijn chèque onmiddellijk teruggeven,” antwoordde Raffles en kreeg zijn chèqueboek voor den dag.

De betaalmeeester was daarmede zeer in zijn schik en hij gaf Raffles het étui met den paarlencollier.

Daarna werd de weddenschap volgens gewoonte gevierd, en het was tegen den morgen toen men van elkander scheidde.

Raffles ging echter nog in gezelschap van Lord Hoexter naar een nachtcafé.

Het lokaal was stampvol, en beiden moesten met andere heeren tezamen aan dezelfde tafel plaats nemen.

Toen zij na verloop van een uur vertrokken en reeds voor het lokaal stonden, greep Raffles verschrikt in zijn borstzak, doorzocht haastig alle overige zakken en verklaarde op de verwonderde vraag van Lord Hoexter:

„Men heeft mij bestolen, beste vriend. De paarlencollier met het étui is weg.”

Hij snelde, door Lord Hoexter gevolgd, naar het lokaal terug en zocht op den vloer waar hij gezeten had, doch te vergeefs.

Gedurende den tijd, dat zij daar gezeten hadden, waren verscheidene personen, die aan hun tafeltje zaten, heen en weer gegaan.

Nu zaten er vreemden, en de dief had zeker reeds lang met zijn buit het lokaal verlaten.

Lord Hoexter stelde voor, onmiddellijk naar het politiebureau te rijden.

Raffles keurde dit af en zeide:

„Bij het onderzoek kon de samenhang aan den dag komen, en wij hebben den betaalmeeester beloofd de zaak niet publiek te maken. Laten wij de zaak maar laten rusten. De politie geeft ons de paarden toch niet weer terug.”

Na deze woorden scheidden zij van elkander, en ieder reed in een auto naar huis.

Toen Raffles in de auto zat, haalde hij lachend het étui uit zijn borstzak, nam het snoer paarden er uit en liet dit door zijn vingers glijden.

Bij zichzelf dacht hij daarbij:

„Waarde Lord Hoexter, John C. Raffles heeft in uwe tegenwoordigheid Lord Aberdeen bestolen, omdat hij daarmede een goed doel heeft.

De juweliersfirma Brill Brothers zijn deugnieten.

Vier paarlen van het snoer zijn valsch, maar voor echt verkocht. Ik zal nu met deze firma handelen, zooals John C. Raffles zou gedaan hebben.”

Daarop legde hij het snoer paarlen weer in het étui en stak het bij zich.

TIENDE HOOFDSTUK.

Slot.

De oude juwelier Brill zat met zijn bedienden, niets kwaads vermoedend, achter de toonbank en hielp zijn klanten, toen Raffles in gewone burgerkleeding bij hem binnen kwam en aan een der bedienden naar mr. Brill vroeg.

Toen men hem den juwelier wees, ging Raffles naar hem toe.

„Sta mij toe, mijnheer, dat ik mij aan u voorstel; ik ben de privé-secretaris van Hare Majesteit de Koningin, mijn naam is Harry Brandon.”

De juwelier boog en Raffles ging voort:

„U hebt gisteren aan Hare Majesteit een snoer paarlen verkocht.”

„Zeer juist, mijnheer.”

„Daarover zou ik u gaarne willen spreken.”

Raffles zag, dat de juwelier verbleekte; intusschen boog hij voor Raffles en zei lachend:

„Wees dan zoo goed, mij naar mijn privé-bureau te volgen.”

Toen zij daar plaats genomen hadden, haalde Raffles het étui met den paarlensnoer te voorschijn.

„Hare Majesteit vindt de paarlen te duur, mr. Brill,” zei Raffles op langzamen toon.

„Te duur? Maar het zijn allen eerste soort prachtige paarlen en voor menig anderen klant zou ik minstens tweeduizend pond sterling meer geëischt hebben.”

„U beweert dus, mr. Brill, dat de paarlen van uitstekende kwaliteit zijn?”

De juwelier aarzelde een oogenblik met zijn ant-

woord; ieder ander dan Raffles zou dat niet opgemerkt hebben.

Eindelijk zeide hij:

„Zeker, mijnheer, de paarlen zijn van de uitmuntendste kwaliteit.”

Daarop pakte Raffles de collier weer in, sloot de étui en zeide:

„Dan moet ik u mededeelen, dat ik u bij het gerecht moet aanklagen, omdat u de Koningin bedrogen hebt.”

Dit werd zóó koelbloedig gezegd, dat de juwelier zoo bleek als een lijk werd. Hij begon bij zich zelf te overleggen, wat hij wel doen moest, want hij wist zeer goed, dat de vier grootste paarlen valsch waren.

„Ik begrijp waarlijk niet wat u bedoelt, mijnheer. Als er inderdaad eenige valsche paarlen in het snoer zijn, dan moeten mijn ondergeschikten dat gedaan hebben. Ik heb daar part noch deel aan en het zou bij mij nooit opkomen, de Koningin te bedriegen.”

Raffles begon te lachen.

„Wat u daar zegt, mr. Brill, zou mogelijk kunnen zijn, als ik u de parelen nog niet eens had getoond en u ze zelf in handen had gegeven. Ik heb u uitdrukkelijk gevraagd of de paarlen van goede kwaliteit zijn.”

Het scheen, dat den juwelier de grond onder de voeten wegzonk.

Raffles was intusschen opgestaan, knoopte zijn pels dicht, trok zijn handschoenen aan en zette zijn hoed op.

Maar de juwelier staarde naar den grond en beet zenuwachtig op zijn nagels.

„Vergeef het mij, mr. Brandon, dat ik u nog een oogenblik moet ophouden.”

De juwelier wilde trachten zich nog te redden en vroeg:

„Zoudt u mij niet kunnen helpen?”

„Ik zou niet weten hoe, mr. Brill.”

„U behoeft maar alleen te verklaren, dat de paarlen, na nauwkeurig onderzoek — echt blijken te zijn.”

Raffles viel hem in de rede en keek hem hoogmoedig aan.

„U vergist u, mr. Brill. Voor dat ik in dienst der Koningin kwam, was ik te Amsterdam als inkoopwerkzaam bij een der eerste juweliers en ik durf dus beweren, dat ik kennis van het vak bezit.”

„Dat verandert de zaak, mr. Brandon en ik vraag u excuus. Maar juist omdat u kennis van het vak hebt, kunt u de Koningin toch wel mededeelen, dat door een der ondergeschikten —”

„U hebt het zelf gedaan,” viel Raffles hem in de rede.

De juwelier vatte moed en zeide:

„Ik verzoek u beleefd om mij te laten uitspreken.”

Hij had namelijk, juist doordat Raffles hem zeide, dat hij vroeger bij een Amsterdamsche firma werkzaam was geweest, nieuwe hoop gekregen.

Uit eigen ondervinding wist hij, dat juist de inkoopers van juweelen en paarlen, te allen tijde gaarne geld willen verdienen.

„Openhartig gesproken, mr. Brandon, ik ben gaarne bereid, de paarlen te verruilen en bovendien,” de juwelier keek hem aan, „u een bankbiljet van duizend pond te geven.”

„Voor zulk een kleinigheid doe ik niets,” antwoordde Raffles. „Bedenk eens mr. Brill, wat er voor u op het spel staat! Een aanklacht van mij en u bent verloren.”

„Dat weet ik, dat weet ik!”

Het zweet gutste den juwelier van het voorhoofd.

„Zeg mij dan, hoeveel u verlangt.”

„Vijfduizend pond sterling.”

„Welnu, ik zal ze u geven.”

„Maar dan moet u tevens zoo goed zijn om de vier paarlen te verruilen.”

„Dat spreekt van zelf, mr. Brandon.”

Hij liet zich door Raffles het étui met het snoer paarlen geven, belde en gaf den binnenkomenden bediende opdracht om de vier paarlen, die hij hem aanwees, uit het snoer te nemen; hij gaf hem daarvoor in plaats vier stuks echte paarlen; daarna ging hij voor zijn schrijfbureau zitten en maakte de chèque voor Raffles gereed.

Raffles was onverschillig gaan zitten, stak een sigaret op en verdreef den tijd met rooken.

Hij stak de chèque in zijn vestzak en luisterde bijna niet naar hetgeen de juwelier hem zeide, over het doen van zaken.

Spoedig kwam de bediende terug en overhandigde den juwelier het snoer paarlen.

Voor dat Raffles het in de étui deed, onderzocht hij ze zorgvuldig en zeide:

„Deze paarlen zijn goed mr. Brill; onze zaken zijn hiermede geëindigd.”

Den juwelier viel een steen van het hart, toen Raffles met het snoer paarlen en de vijf duizend pond sterling weg ging. Hij begeleidde hem tot aan de deur en nam met een diepe buiging afscheid.

Raffles wandelde langzaam langs het Strand naar huis en dacht bij zich zelve:

„De man is behoorlijk gestraft en ik heb een zaak gedaan, waarvan noch de inspecteur van politie Baxter, noch iemand anders te Londen, ooit iets zal vernemen.”

Hoe ik aan mijn vrouw kwam.

Mijn intiemste vriend maakte mij uit voor een dwaas in liefdeszaken. Bij den aanvang van deze geschiedenis was ik ongeveer drie-en-twintig jaar oud en zoowat een jaar te voren was ik door mijn ongetrouwden oom aan het hoofd van een goede zaak geplaatst, met een aardig kapitaaltje.

Mijn oom had mij van jongs af opgeleid voor zaken en gedurende zijn leven had ik mij daar dan ook bij gehouden, waardoor ik het hart van den ouden man moet gestolen hebben. Hij liet mij ten minste al zijn geld na, doch er was een zonderlinge voorwaarde bij — ik moest trouwen.

Voor sommige menschen zou die voorwaarde niet veel beteekend hebben, maar voor mij beteekende zij heel veel. Want, in zonderlinge tegenspraak met zijn lasten wil, had de oude heer er altijd voor gezorgd, dat ik zoo weinig mogelijk van de schoone sexe te zien kreeg, en door deze opvoeding had ik een zoo afgezonderd leven geleid, lat het nu een heele toer was om een vrouw te zoeken. Ik vreesde uitgelachen te zullen worden.

Een jaar lang had ik deze bepaling van mijn oom in beraad gehouden, en ik werd hoe langer hoe meer gekweld door deze gedachte. Eenige mijner vrienden, die bang waren, dat ik het fortuin mij zou laten ontgaan, introduceerden mij bij hunne families. Maar de meisjes schenen het een en ander te weten van mijn omstandigheden en konden zich niet onthouden te mijnen koste aardigheden te zeggen.

Ik wist, dat ik in haar oogcn belachelijk was, en keerde terug tot mijn eenzellig leven.

Reeds dacht ik er ernstig over van het vermogen afstand te doen, toen ik op een goeden dag bezoek kreeg van een heer.

„Heb ik de eer met mijnheer Boscawen te spreken?” vroeg hij.

„Ja, die ben ik.”

„Ter zake dan,” zeide hij, terwijl hij ging zitten. „Mijn naam is Lockwood en door toevallige omstandigheden heb ik vernomen op elke voorwaarde uw oom u zijn fortuin heeft nagelaten. Ik weet ook, dat die voorwaarde u tegenstaat —”

Ik wilde hem in de rede vallen, maar hij wenkte met de hand en vervolgde:

„Dat is heel natuurlijk, de opvoeding in aanmerking genomen, die u ten deel is gevallen. Maar ik, Antony Lockwood, ik kan u helpen.”

„Gij?” riep ik uit.

„Ja, maar ik verlang betaling voor mijn diensten.”

„Is u dan een huwelijksagent?” vroeg ik.

„Mijnheer,” zei hij uit de hoogte, „ik ben hier gekomen om u te bevoordeelen, mijne nicht en mij zelf; maar ik ben geen huwelijksagent; verre van dien!”

„Nu, nu,” suste ik, „ik wilde u niet beledigen. Vertel mij de zaak eens, als ge wilt.”

„Uitstekend. Over een maand of twee verlaat ik dit land, om nooit weder terug te keeren, ik zal mijn nichtje moeten achterlaten. Zij is mooi, beschaafd en welopgevoed; maar zij heeft geen geld,” en hij legde veel nadruk op deze laatste woorden.

„Dat beteekent niets,” zeide ik.

„Natuurlijk niet,” zeide hij. „Gij kunt haar een schitterende positie aanbieden en ik kan u verzekeren, dat gij een kranige vrouw aan haar zult hebben. Wanneer gij haar het hof wilt maken —”

Ik moet zeker mijn afkeer hebben laten merken om het hof te maken, want hij haastte zich mij gerust te stellen:

„Wees niet bevreesd. Zij zal u niet uitlachen, zooals andere jongedames ood om zijn geweest te doen.”

„Nu,” zeide ik eenigszins verward, dat de man zoo goed op de hoogte was van mijn ervaringen, „wat zijn uwe voorwaarden?”

„Ik zal open kaart met u spelen,” antwoordde hij. „Gij kunt elkander nog dezen avond ontmoeten en als zij u aanstaat en zij heeft niets tegen u, laten wij dan zeggen, dat ik vijfhonderd pond ontvang.”

„Best,” antwoordde ik, en toen mijn bezoeker heenging, had ik met hem afgesproken, dat ik dien avond te zijnen huize zou komen, No. 14, Ducie Street, Longtown.

* * *

Dien avond schelde ik met kloppend hart aan bij No. 14, een villa, waarvan het uiterlijk den heer Lock-

wood deed kennen als een man van smaak, die veel geld aan zijn tuin moest hebben besteed.

De deur werd geopend door een knap gekleed dienstmeisje.

Toen ik in de kamer werd binnengelaten, trad een bevallige meisjesgestalte op mij toe. Zij reikte mij de hand, waardoor ik mij wat meer op mijn gemak begon te gevoelen. Maar het duurde toch nog een heelen tijd, eer het gesprek goed vlotte.

Ik weet mij nauwelijks meer te herinneren, hoe de tijd verliep. Mijn brein was geheel verward. Wij dronken thee en hierna zong zij en speelde op de piano, tot dat ik geheel betooverd was. Eindelijk nam ik afscheid, met de belofte den volgenden dag terug te zullen komen.

Den volgenden morgen kwam de heer Lockwood mij opzoeken.

„Wel, zijt gij voldaan” vroeg hij.

„En uw nichtje” vroeg ik.

„Gij behoeft niets te vreezen, indien gij maar niets van onze afspraak uitlaat, doch haar op echte minnaarsmanier het hof maakt. Ga een week of twee met haar om en bied u dan als haar echtgenoot aan.

„Ja, dat begrijp ik,” zeide ik, „om de vormen in acht te nemen.”

„Juist.”

„Wil ik u nu maar betalen?”

„Neen, neen,” weerde hij glimlachend af, „niet voordat de zaak in orde is.”

„De helpt dan?”

„Geen cent,” zeide hij beslist. „Gij kunt op de villa komen zoo dikwijls gij dat verkiest, maar ge moet niet verwonderd zijn, als ge mij er wel eens niet aantreft, daar ik dikwijls voor mijn zaken uit moet. Vandaag over een maand kom ik hier weer terug.”

* * *

Het was een dag voordat de heer Lockwood bij mij terug zou komen.

Miss Bramwell — zoo heette zijn nichtje — en ik zaten in dezelfde kamer, waar ik kennis met haar had gemaakt. Het was een gelukkige maand voor mij geweest en nu zat ik te beven, niet van beschroomdheid, maar omdat ik begeerde te weten of zij mij liefhad. Ik beminde haar — maar twijfelde ik niet aan — maar werd mijn liefde beantwoord? Gedurende die geheele maand had zij geen enkele maal, door woord noch teeken, getoond, dat zij iets af wist van de wenschen van haar oom, ofschoon zij altijd vriendelijk en soms bepaald lief voor mij was geweest.

Zooals ik reeds zeide, wij zaten in het salon, toen het volgende gesprek plaats had:

„Vindt u het niet vreemd, dat u mijn oom niet gezien heeft, mijnheer Boscawen? De waarheid is,” vervolgde zij, zonder mij tijd te laten tot een antwoord, „dat hij naar Frankrijk is gereisd. Hij zeide mij, dat u hier zoudt komen en dat ik u vriendelijk moest ontvangen. Heb ik dat gedaan, mijnheer Boscawen?”

Ik keek haar nieuwsgierig aan, maar er stond geen veinzen in haar oogen te lezen. Klaarblijkelijk wist zij niets van de plannen van haar oom af.

„U heeft mij inderdaad allervriendelijkst ontvangen gedurende de afwezigheid van uw oom,” zeide zij na een oogenblik van verlegenheid.

„Ik hoop, dat het u niet al te zeer zal spijten, dat ge hem hier niet aantreft.”

„Ik verwacht hem binnen kort te zien.”

„Ja, hij komt morgen terug. Hij heeft u zeker geschreven?”

„Neen, dat heeft hij niet, maar hij zeide, dat ik hem eenigen tijd niet zou zien en dat ik u bezoeken mocht. Weet u, waarom ik hier gekomen ben, miss Bramwell?” vroeg ik stoutmoedig.

„Ja, omdat gij de zoon zijt van een oud vriend van mijn oom.”

Nu was ik geheel in de war; doch hoe dan ook, ik greep moed en flapte de bekentenis mijner liefde er plotseling uit.

„Miss Bramwell,” zeide ik, opstaande en op haar toetredend, „ik ben hier gekomen, omdat ik u tot vrouw verlangde; uw oom gaf mij zijn toestemming. Hij zeide mij, dat gij arm zijt, maar ik heb genoeg voor ons beiden. Wilt gij mij tot man hebben?”

Een hooge, gelukkige blos kleurde haar gelaat. Plotseling sloeg ik mijne armen om haar heen en hield haar tegen mijn borst aangedrukt. Ik had haar jawoord. In den loop van het verdere gesprek, door kussen werd afgewisseld, verkreeg ik de overtuiging, dat haar oom haar niets van zijn plannen had medegedeeld.

Toch was ik nog niet voldaan en met ongeduld zat ik den volgenden dag op mijn kantoor het bezoek van den heer Lockwood af te wachten. Eindelijk werd de deur geopend. Het was mijn zaakwaarnemer.

„Ik kom daar juist van No. 14,” zeide hij tot mijne verbazing, „en moet u feliciteeren, dat gij de hand verworven hebt van miss Bramwell, mijn nichtje.”

„Uw nichtje!” riep ik uit.

„Ja, mijn nichtje, die een inkomen heeft van vijfduizend pond 's jaars.”

Verbaasd viel ik op mijn stoel neder en verborg mijn gelaat in mijn handen.

„Gij zijt toch niet boos, mijnheer Boscawen?”

„Ik ben in een valsche positie geplaatst,” stamelde ik.

„Dat was noodig,” zeide hij. „Gij wildet niet trouwen, omdat gij niet gewend waart aan den omgang met dames, en mijn nichtje wilde niet trouwen, omdat zij een erfdochter was en dacht, dat alle mannen fortuin-

zoekers waren. Mijn nieuwe compagnon en ik hebben u met elkander in kennis gebracht en ik ben maar blij, dat de zaak in orde is gekomen.”

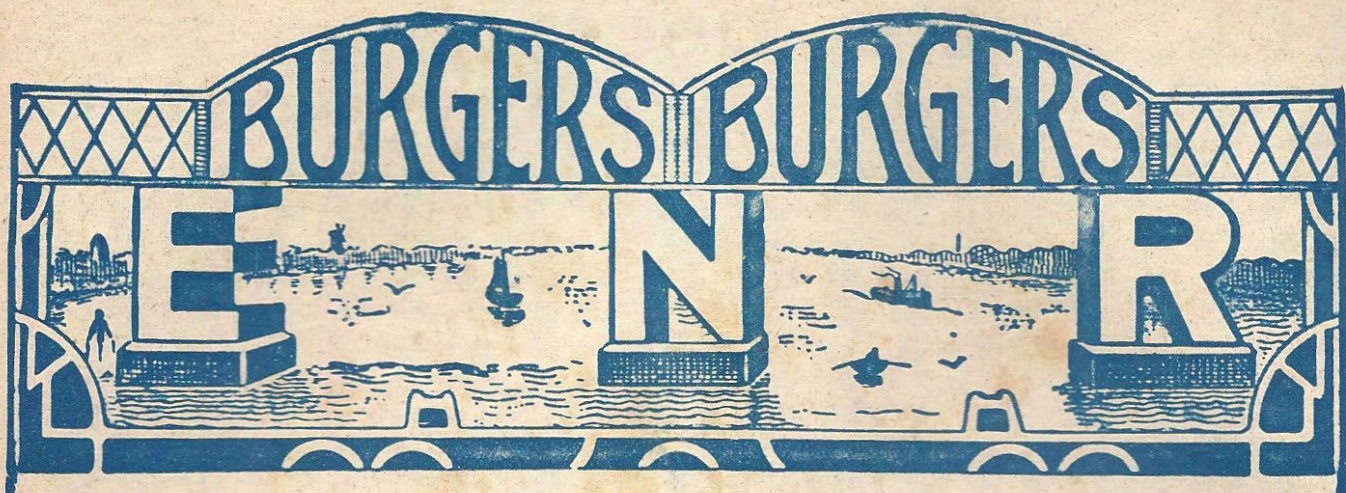
* * *

Twee maanden later waren wij getrouwd. De heer Lockwood heeft nooit om zijn vijfhonderd pond gevraagd, maar ik heb hem toch een mooi cadeau van mijn huwelijksreis meegebracht.

De volgende aflevering (No. 107) bevat,

„De geheimzinnige X”

Veel wordt als RIJwiel aangeboden
dat eigenlijk VERKOOPwiel moest
heeten. Een rijwiel in den echten zin
des woords is een _____

BURGERS
E. N. R.

Het voldoet aan de _____
_____ allerstrengste eischen.